X. évfolyam, 35. szám
1954 augusztus 26.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Akik nem tudnak elszakadni a víztől

— No, gyerekek, gyertek már fel a vonatra, mert itt a Balaton vége.

Az egyetlen megoldás

Hírtelen történt... A közlekedési lámpa zöldet mutatott és át akartam menni az utcakereszteződésnél fékező autó előtt. A kocsi fékje azonban a csúszós talajon felmondta a szolgálatot, majd hírtelen erős lökést éreztem. Elestem és a következő pillanatban a jobb első kerék nyomását éreztem a lábamon.

Elgázolt az autó. Elgázolt? Nem is gázolás volt. A sárhányó hátbavágott és a kocsi alá sodort. Kereke pedig egycentiméternyi területen gyengéden ráfeküdt a lábamra. Mint utólag megállapítottam, még a nadrágomat se szakította el. Ugynevezett szerencsés szerencsétlenség ért.

A gázolás pillanatában azonban azt hittem, hogy nagyobb a baj. Nem mertem megmozdulni, mert féltem, hogy a kerék jobban a lábamra csúszik. Kínos pillanatokat éltem át.

Mint ilyen esetekben történni szokott, másodpercek alatt hatalmas tömeg verődött össze balesetem színhelye körül. Ilyen megjegyzéseket hallottam:

— Ennek már kampec!

— Ilyen az élet. Az ember reggel elmegy hazulról...

— És azok a szegény hozzátartozók!

— Telefonáltak már a mentőknek!

— Itt már a mentők se segítenek?

— Mindenki láthatta, nem én vagyok a hibás!

Ezt persze a gépkocsivezető mondta...

Nagy meglepetést keltett, amikor én harsány hangon felkiáltottam a kerék alól:

— Ne bámuljanak, hanem húzzanak ki!

— Hogyisne! — kiáltott rám a sofőr — hogy belső sérülést szenvedjen, amikor kiemeljük?! Szabad a nevét és a címét?

Ezt a felszólítást persze nem hozzám intézte. A tanukat gyüjtötte. Mialatt négy kitűnő tanura tett szert, én állandóan kiáltoztam a kocsi alól:

— Huzzanak ki! Még rámcsúszik az autó!

A gépkocsivezető minden kísérletemet elfojtotta:

— Maga hallgasson! Inkább vigyázott volna magára! Nem látja, hogy tanukat szedek össze?

Persze a tanuk! Ha én kártérítést kérek, ő előáll az öt-hat tanujával és bebizonyítja, hogy szántszándékkal gázoltattam el magam, kizárólag azért, hogy neki kellemetlenséget okozzak.

Jó lenne kibújni a kocsi alól... Hátha jobban rámcsúszik a kerék, ha megmozdulok... Megfogtam egy ballonnadrágos lábát:

— Legyen szíves húzzon ki!

— Most nem érek rá — válaszolta — tanu vagyok.

Ismét a sofőrhöz fordultam:

— Húzzon ki!

— Ne zavarjon! — ordított a kocsi alá. — Most maga miatt nem értettem meg, hol lakik az ipse. Várjon a sorára! Még egy tanu kell!

Mit csináljak? — töprengtem és hírtelen kitűnő mentőgondolatom támadt. Sikerült megfognom a sofőr bokáját. Bizalmas hangon szóltam fel hozzá a magasba:

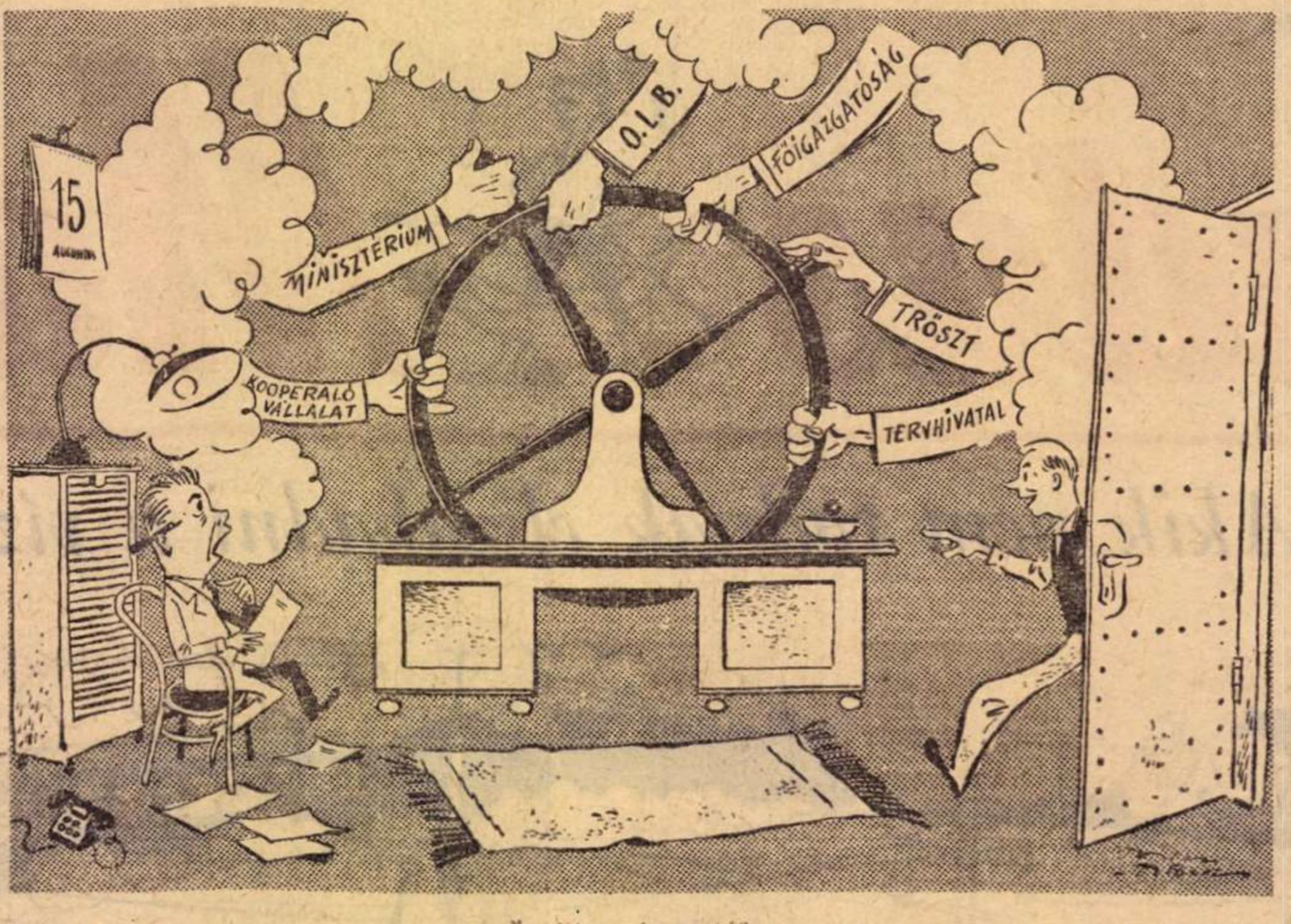
— Idefigyeljen! Én tudom legjobban hogyan történt! Én vagyok a hibás! Maga nem tehet róla!

A sofőr elordította magát:

— Emberek! Húzzuk ki gyorsan ezt a szerencsétlent a kocsi alól! Koronatanu!

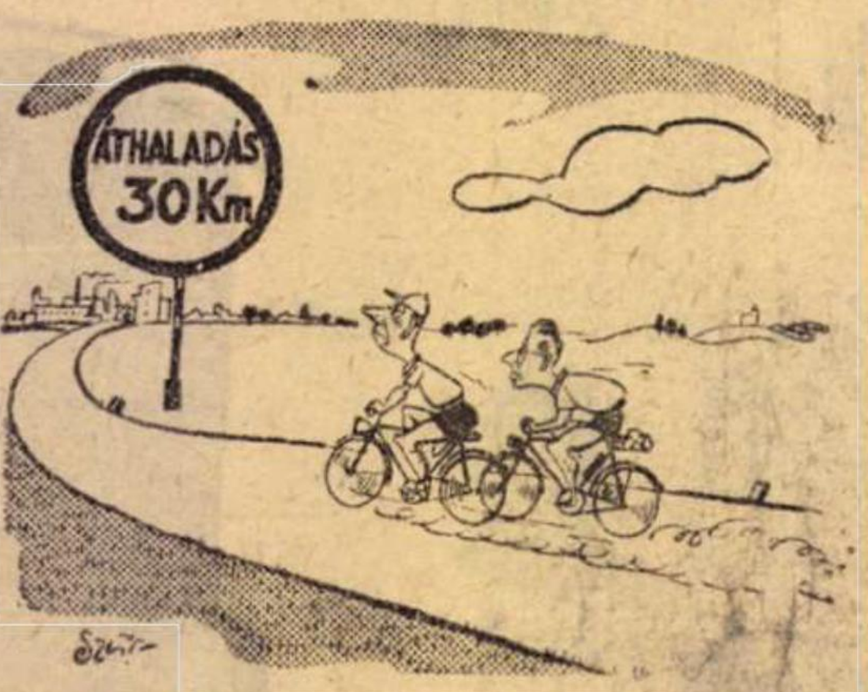
Palásti László

Aminek nem szabadna lennie

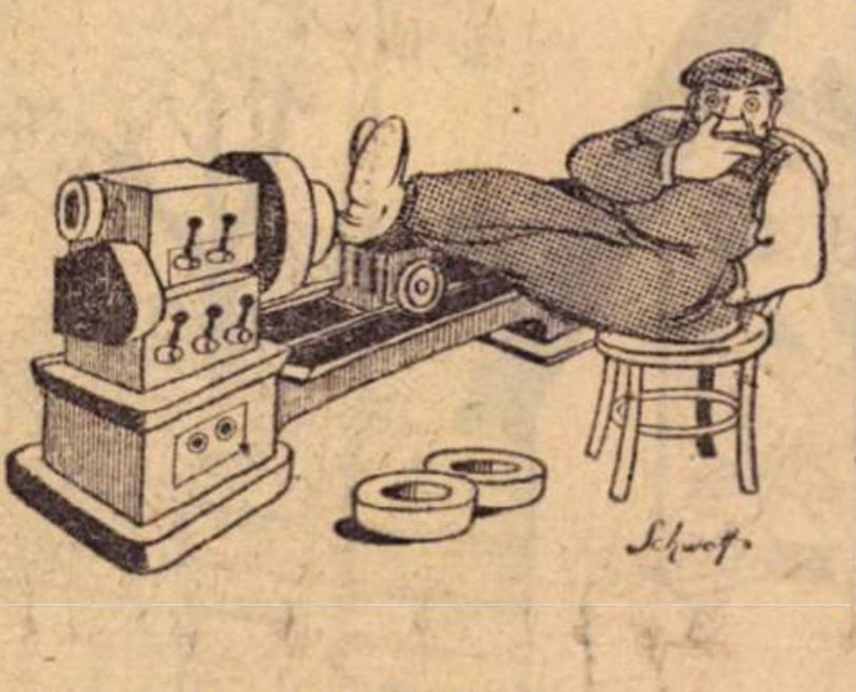
— Ön itt az igazgató?
— Hát nem látja?!...

A nagyképűség teteje

— No öregem, most aztán taposhatunk!...

Lógos Lajos töprengése

— Hogy lehetne többet keresni?

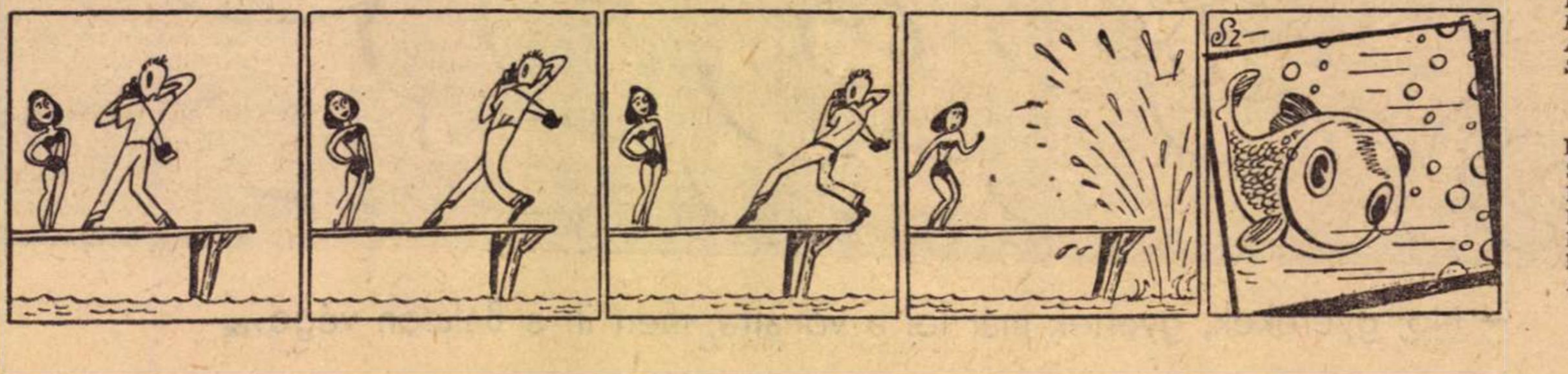
Nem vész kárba

Egyes helyeken indokolatlanul osztogatják a munkaruhákat.

— Ne felejtsd el, apukám, a mamának is kellene már egy nadrág...

Hogyan fényképezték le Mancika helyett a kis pontyot?

Bachnov és Kosztjukovszkij:

Tisztázzuk a dolgot!

Azt mondja a közmondás, és
Nem cáfolták soha még:
— Aki részeg, vigyáz arra
Isten és a magas ég!...
Vakarjuk meg e közmondást
S ha kopik egy kicsi máz,
Kibújik az igazság, hogy
Részegekre ki vigyáz?

Első kép

Petrov szaki egy vasárnap
Vendég volt egy névnapon,
S kora reggel a bor gőze
Az agyán volt még nagyon.
Sétálgatott, de nem használt
A szél és a levegő,
S az üzembe — bár pityókos —
Isten neki! — bemegy ő.
A műhelyben csodát észlel:
Minden gépe dupla gép!
Páros szerszám, iker asztal...
Ez a látvány csudaszép.
Nosza, megy az irodába
S csuklik ott egy jó nagyot:
— Hukk!... ott mit lát? — Dupla főnök
Köszön rá víg „jónapot!"

Mosolyog a „duplafőnök",
Látja, hol van a bibi
S nyájasan szól: — Itt a pamlag,
Heveredj csak ide, ni!... —
Petrov buzgón heveredik,
Kerül rája takaró
S feje alá puha párna,
Mert a főnök csudajó.
A függönyt is leereszti
S lábujjhegyen tipeg el:
Petrov mellé, — le ne essen! —
Egy posztot is kiszemel.
Helyeslik ezt egyhangúan:
E bánásmód épp helyes!
Hisz, ha magát kialudta,
Jó ember a részeges!
„Többet is ér egy butánál",
Igy filozófálnak ott:
„A butaság maradandó,
Az ittasság, — ugyan, kérem,
Átmeneti állapot!..."

Második kép

A dübörgő villamoson
Sok az utas, csudasok.
Becsiccsentett utitársra
Figyelnek az utasok.
A kanyarnál dül az ipse!
Egy nénire ráborul,
S egyensúlya érdekében
Öleigeti jámborul,
Majd egy bácsi fülkagylóját
Markolja meg hevesen;
Mindhiába, az egyensúly
Nem áll helyre erre sem.
Egy anyóka térdeire
Huppan végül, mint a zsák;
A mamáját emlegeti,
S megszánja a társaság.
Szól az anyó: — A drágának
A lábába ment a szesz!
Nincsen ebben semmi szégyen,
Másoknál is így van ez!...

Harmadik kép

Színpadon az „Anyeginből"
Pereg a nagy jelenet, —
S cikcakosan jön be Lenszkij
„Borízű" a lehelet...
Előírás szerint Olgát
Illetné a hódolat,
Ámde Lenszkij: Tatjánára
Cuppant hangos csókokat!
Nekimegy a díszlet-fának,
S szétesik a „lombos ág"...
Kuncognak a nézőtéren
Barbarák és Aljosák...
Súg a súgó — no de Lenszkij
Még csak rá se hederít!
Olga anyját ölelgeti
S dicséri a szemeit...
Uj vonást visz a szerepbe?
Egyénileg alakít?
Dehogy! Csak egy borozóban
Jól beszívott valamit...

A nagy párbaj-jelenetnél
A lövést se várja meg:
Beesik a zenekarba,
S még csak azt se mondja: nyekk!...
No, de azért kárt nem szenved
Se becsület, se egyéb, —
„Anyegin", a jó kolléga
Szeretettel közbelép:
— Hogy becsípett szegény Lenszkij,
Mit bizonyít ez a tett?
Azt, hogy ember! S hja, az ember
Szomjúsággal született!...

★

A közmondást megvakartuk,
Lekopott a kicsi máz,
S látjuk már az igazit, hogy
Részegekre ki vigyáz?
Mindannyian mossuk őket!
Mentegetjük mi magunk!
Ha az ittast isten őrzi,
Az istenek — mi vagyunk!

(Fordította: K. Tóth Lenke)

A barkácskönyv

A fiam elérkezett abba a korba, amikor a fiúkon kiütközik a fúrás-faragás szenvedélye. Vettem hát neki a születésnapjára egy úgynevezett barkácskönyvet, hadd ezermesterkedjék.

A rádiónk már úgyis csak úgy működik, ha a fiam bugylibicskája harminchét és félfokos szögben bele van szúrva az egyik tekercsbe. A fürdőszobában a mult héten elromlott a villany. A fiam egyetlen este átvezette a kamrából. Viszont, ha azóta a kamrában meggyujtjuk a fürdőszobalámpát, elalszik az egész lakásban a villany. Igy vált nálunk szállóigévé, ha elalszik a villanyunk: „Már megint be akart menni valaki a kamrába.“ És a feleségem azóta is keresi a villanyvasalója hosszú vezetékét.

Hát ezért vettem a könyvet.

Ez a barkácskönyv ugyanis főleg famunkákkal foglalkozik. Gondoltam, az ifjú ezermester munkásságát ezzel illő keretek közé szorítom és elterelem a közveszélyes acélműveléstől és szerelőmunkáktól. Kapott fűrészt, gyalút, vésőt és munkapadot. Viszont észrevétlenül elzártam a franciakulcsot, amivel a multkor tél végén az autógejzert használhatatlanná javította. Három hétig hideg vízben fürödtünk márciusban. (És milyen márciusban!) A gázosokat sokáig nem mertem hívni, mert oda van írva, hogy a készülékhez nyulni tilos.

— Apa — mondta nekem a fiam a barkácskönyv másnapján — remek polcot tudnék csinálni a kamrába anyának.

— Hát csináld. Miért mondod ezt nekem?

— Az anyag miatt.

— Mi van az anyaggal?

— A könyvszekrényed remek volna.

— És hova teszem a könyveimet?

— Csinálok egy remek fülkét a falba nekik. Most néztem ki a helyét a könyv alapján.

Megnéztem a könyvet. A végén kőművesmunkák is voltak. Falvésés, rekeszfalépítés. Már láttam a parkettet tele habarccsal.

Úgyis kell tégla a tűzálló kandallóhoz — tette hozzá a fiam reménykedve — majd onnan vésem ki az anyagot hozzá.

— Minek neked tűzálló kandalló?

— Kovácsvasat hevíteni, ólmot olvasztani. És megmutatta a barkácskönyv tizenkettedik fejezetét. Ötvösmunkák.

Ezt a fiút, nem vitás, sürgősen be kell dugni a műszaki egyetemre. De addig még két év. Kibírja ezt a lakás? Most is, míg ezeket a sorokat írom, szerelők dolgoznak a lakásban, mert a fiam tegnap megjavított egy vízvezetékdugulást. Harminc órája dolgoznak a szerelők. Az egyik égnek emelt kézzel jön hozzám:

— Tessék nézni — mutat egy elrongyolt csövet — fantasztikus. Egyetlen ép darabot nem találtunk.

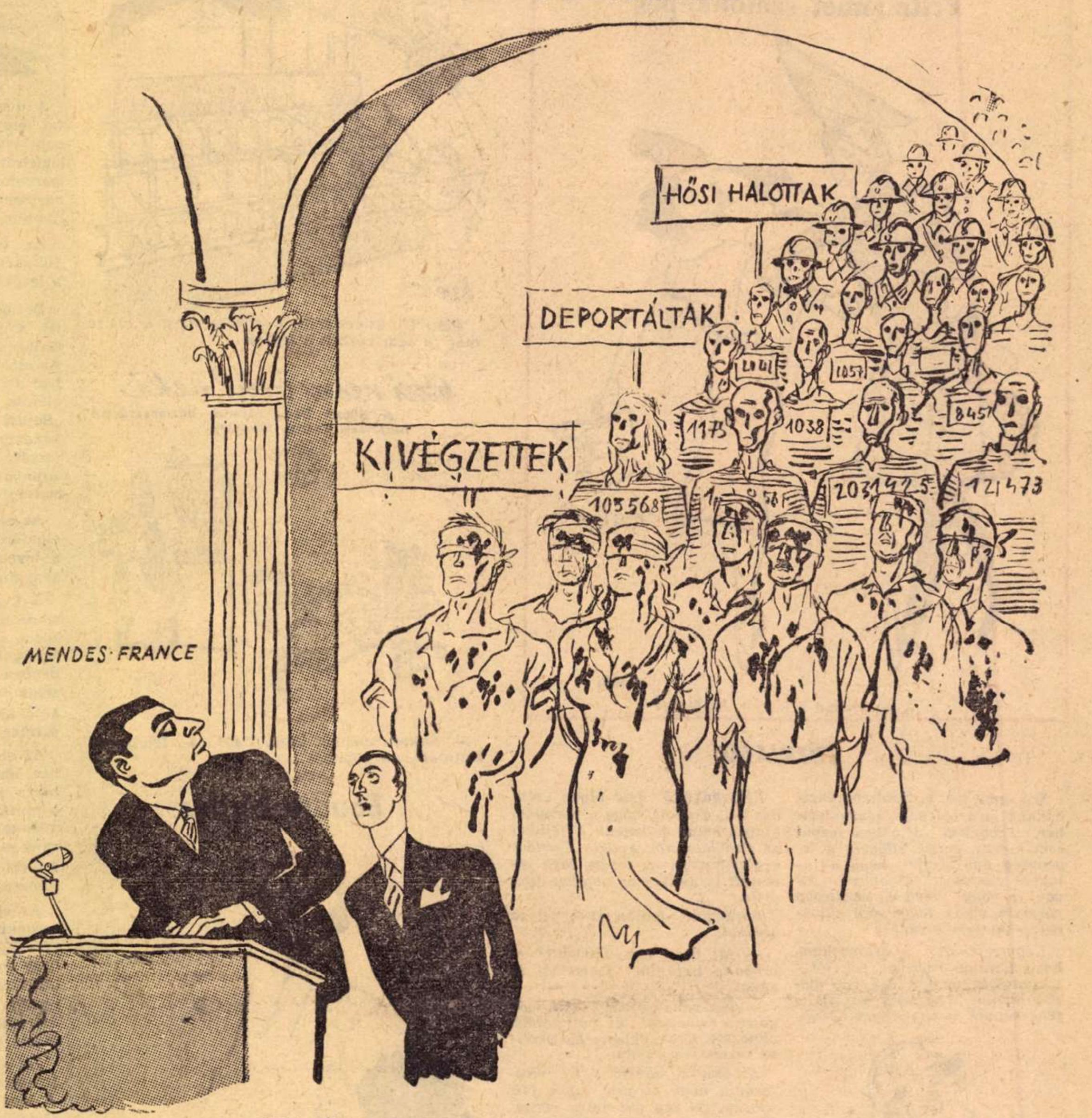
A fal végig ki van vésve. Hátha csakugyan jobb lett volna, ha megengedem, hogy kitermelje a szekrényből a fölösleges körtefát? (Elsőrendűen megdolgozható anyag a barkácskönyv szerint.) A fiókok hátsó részéből akarta kivenni:

— Ezek a fiókok úgyis anyagpazarlással épültek — mondta könnyedén. — A fiók eleje megmarad, zsanért szerelek rájuk és csak úgy beteszitek mögé a holmit.

Legjobb lenne a gyereknek egy motorbiciklit venni, azt mondják, az elfoglalná. De nagy önmegtagadással gyüjtött pénzemet, amit erre a célra gyüjtögettem, már másodszor viszik el a fiam után járó szerelők, akik szerinte az ő munkáin az utolsó simításokat elvégzik.

Gesztelyi Zoltán

NÉMA TÜNTETÉS

Titkár: Miniszterelnök úr, egy küldöttség tiltakozik a ratifikáció ellen...

(Szűr Szabó rajza)

DOBOZY IMRE:

Próba

Faragó István bátyánk ötvenhat esztendős korára lett adófizető polgár. Akkor, vagyis a földosztás idején, jutott néki hét hold páskomföld, a varjasi hegyen.

Addig nem volt miért adót fizetnie. Azóta meg aztán nem igen akarózott neki. Ha fizetett is, muszájból cselekedte. Hanem előbb elmondta a maga mondókáját, hogy aszondja, eleget volt pénz nélkül világéletében, s most, hogy találtatik egy kis pénze, hagyják meg neki isten nevében.

Sajátos okoskodás, az már igaz.

No, de nem ez a dolog lényege. Hanem az, hogy tavaly ősz óta, mióta Bálint Imrét tették meg varjasi tanácselnöknek, az öreg végkép begombolta a bugyellárisát. Csak nevetgélt, ha az adót emlegették:

— Micsoda csoda volna, hogy az Imrének adózzak? Hehhe. A jegyzővel nem lehetett tréfálni, mert az jegyző volt. No, de az Imre a keresztfiam. És az még semmi, hogy keresztfiam: bojtárom volt, a cserei réten, hiszen tudjátok. Már most, a kiszolgált bojtárom csak nem veszi lelkére, hogy megadóztasson?

Ez még sajátosabb okoskodás volt.

Dehát Imre, mármint a tanácselnök, másként okoskodott. Mikor az adóügyi megbizott eléje tette a hátralékosok listáját, legelején Faragó István bátyánk nevével, behivatta a tanácsházára az öreget.

— Mi dolog ez, keresztapám — korholta — hogy maga mindig csak azt a kezét nyujtja, amelyikkel kapni akar? Mikor kövesút kellett a hegyre, maga volt a fő szószóló. Mikor a Pisti fiát ingyen taníttatták az akadémián...

— Hja, a Pistinek jó feje van.

— A magáé se volt rossz. Mégse ment vele akadémiára.

Hanem hát Faragónak magyarázhatott. Az öreg csak a fületövét vakargatta nagy állhatatosan. Erre aztán megmérgelődött a tanácselnök: fizessen keresztapám, legkésőbb elsején, különben baj lesz.

Persze, elsején nem fizetett az öreg. De azért hajlott egy kicsit, mert bement a tanácsházára, haladékot kérni a következő elsejéig. Akkor se fizetett, hanem akkor újra bement, s immár írásban kérte a haladékot. Lehet, hogy legközelebb strófában instanciázott volna, de a tanácselnök megunta a bujócskát, s imígyen szólott:

— Idehallgasson, keresztapám. Mához egy hétre tisztázza az adót. Ha nem fizet, lefoglaljuk a tehenét. Érti?

— Hát hogyne — felelt az öreg. — Nem vagyok én süket.

— No jó. Ha nincs pénz, ki se hajtsa a tehenet a csordára.

Letelt a hét. Faragó bátyánk nem fizetett. S a tehenet kihajtotta a csordára. De hiszen, úgyse lesz bántódása, a keresztfia csak nem piszkálja... Az adóügyi megbizottat ette a méreg, hogy ilyen konok emberrel még nem találkozott. Mi legyen, mit tegyen? A tanácselnökhöz fordult, aki kiadta a rendelkezést: menjen csak ki a csordára, vessen kötelet a tehén nyakába, s vezesse be a jámbor jószágot a tanácsháza udvarára. Igy történt. A megbizott igencsak mérgesen futkosott a tehén után, mert észrevette, hogy Faragó fent ül a hegyen, s onnan kémleli, vajh lesz-e mersze a tanácsnak hozzányulni az ő tehenéhez. Hát hiszen volt mersze, a tehén meg nem tiltakozott, szép csendesen ballagott a megbizott után. Ennek okáért Faragó is leereszkedett a hegyről, s ő is beballagott a tanácsházára. Ott aztán ráköszönt keresztfiára:

— Jóegészséget, Imre. Afene, hát miért bántod a tehenemet?

— Nem a maga tehene ez, keresztapám. Az államé. Ha tisztázta volna az adóját, a magáé volna. De így? No, isten áldja. Te meg, Dani kartárs, indítsd a tehenet az állatforgalmihoz.

Dani felfogadott egy legénykét vezetőnek, s indult a tehénnel. Faragó utánuk. Csóválta fejét az öreg, nyilván még mindig csak bolondozásnak vélte, amit a tehenével művelnek. Hogy pontosan min rágódott, azt persze nem lehet tudni. Elég az hozzá, hogy mikor a tehén átlépte a falu határát, megszólalt az öreg: állj! Dani visszafordult, hogy minek?

— Hát csak azért — felhősödött be az öreg ábrázata — hogy mennyi az az adó?

Dani készségesen felelte, hogy 2874 forint 66 fillér. Faragó bátyánk bólintott rá, zsebébe nyult, s előszámolta a mondott forintokat.

— Ihol van, vigyen el az ördög. De most már ne nyulj a tehénhez, mert semmi közöd hozzá.

Dehogy nyult, örült, hogy megszabadult tőle. Megírta a nyugtát, zsebretete a pénzt. A menet megindult visszafelé. Csakhogy most Faragó fogta a tehén kötelét, s Dani ballagott hátul. Szótlanul ballagott. Hanem azért furta az oldalát, hogy miért csak most fizetett az öreg. Miért nem előbb, ha egyszer a pénz ott volt a zsebében? A falu közepén járva

meg is kérdezte: ejnye már, Faragó bátyám, elsején miért nem fizetett?

— Mert nem — felelt az öreg.

— Hanem hát mégis, miért nem?

Gondolkodott az öreg Faragó. Meg is állt, hogy jobban gondolkodhassék. A tehén is megállt, bár néki nem volt gondolkodni valója.

— Hogy miért? Hm. Hát azért — emelte fel ujját az öreg — hogy kipróbáljam: van-e olyan belevaló elnök az Imre, mint amilyen belevaló bojtár volt.

No már, hogy ezt akarta-e kipróbálni, vagy netán mást, ki tudja. Mindenesetre az elnök, aki a tanácsháza ablakából meghallotta a szót, kikiáltott: ez a próba 97 forintjába került, keresztapám, ennyi a költség!

Erre is felelt valamit az öreg. Hogy mit, azt már ne feszegessük. Közerkölcs is van a világon.

Fritz ismét szalonképes

— Szabad a karját, Madame?

TŰZRIADÓ

Szó, ami szó, a tűzoltóparancsnokunk igen belevaló, rendes ember. Fegyelem dolgaban magát sem kíméli, ennek ellenére a legénység úgy szereti, hogy a tulajdon édesapját se jobban. De van is nagy rend a tűzoltóság portáján, olyan, hogy attól különbet senki sem kívánhat.

Négyszemközt megmondom, hogy Baranyi bácsinak sok jótulajdonsága mellett van egy alapos hibája: igen nagy barátja a fehérnépnek és ennek igen kézzelfogható bizonyitéka, hogy még a bíróságot is megjárta holmi gyerektartási apróság dolgában.

No, de nem azért volt neki nagyon határozott felesége, aki bizony vigyázott arra, hogy az ember el ne kutyuljon. Mihelyt észrevette, hogy kutya van a kertben, közbelépett s okosan eligazította az ügyet.

Persze, Baranyi elvtárs lelemènye is kifogyhatatlan volt. Ha valami menyecske-ügye akadt, akkor nem volt még éccaka se rest a rajoktatásra, a szergyakorlatról meg természetesen csak úgy hajnaltájban vetődött haza. Legalább is ilyen szépen szóló neveket adott a gyereknek. Baranyi néni eleinte hitte, utóbb hitte is, nem is, végül már aztán nem hitt semmit és ahol tehette, keresztüllépte a parancsnok számításait.

Egyszer bizony megérkezett az a bizonyos nagy alkalom, ami állítólag egy férfi életében csak egyszer szokott bekövetkezni. Baranyi valósággal meg volt keveredve a szoknyáért és azon törte a fejét, miképpen játssza ki az asszonyi éberséget.

Becsengette a napost.

— Csendes fiam! Te máma este ugy féltizenkettő felé ránk vered az ablakot! Azonnal tessék jönni, mert tűz van!

— Hol van a tűz? — csapta össze két sarkát a tűzoltó.

— Sehol, fiam! Csak te majd azt mondod a feleségemnek, amikor kinyitja az ablakot. De lihegj ám, fiam, úgy, mintha a tulajdon jóapád háza lobogna.

Csendes igent intett és fegyelmezetten kikopogott az irodából.

Féltizenkettő felé olyan csendes volt a város, hogy a környező kutyák mind felkapták a fejüket az első lábukról, amikor Csendes végigviharzott az utcán. Még remegett is, amikor az ablakot döngette.

Baranyiné riadtan tárta fel az ablakot.

— Mi baj van, Csendes? — próbálta kitörülni szemeiből az álmot.

— Tűz van, kérem! Tessék sürgősen felkelteni a parancsnok elvtársat. Csak éppen egy percet se tessék késlekedni.

Az asszony persze sietve megfordult, hogy az ura ágya felé siessen. De egy pillanatra visszalépett.

— Mi ég, Csendes? Hol van a tűz?

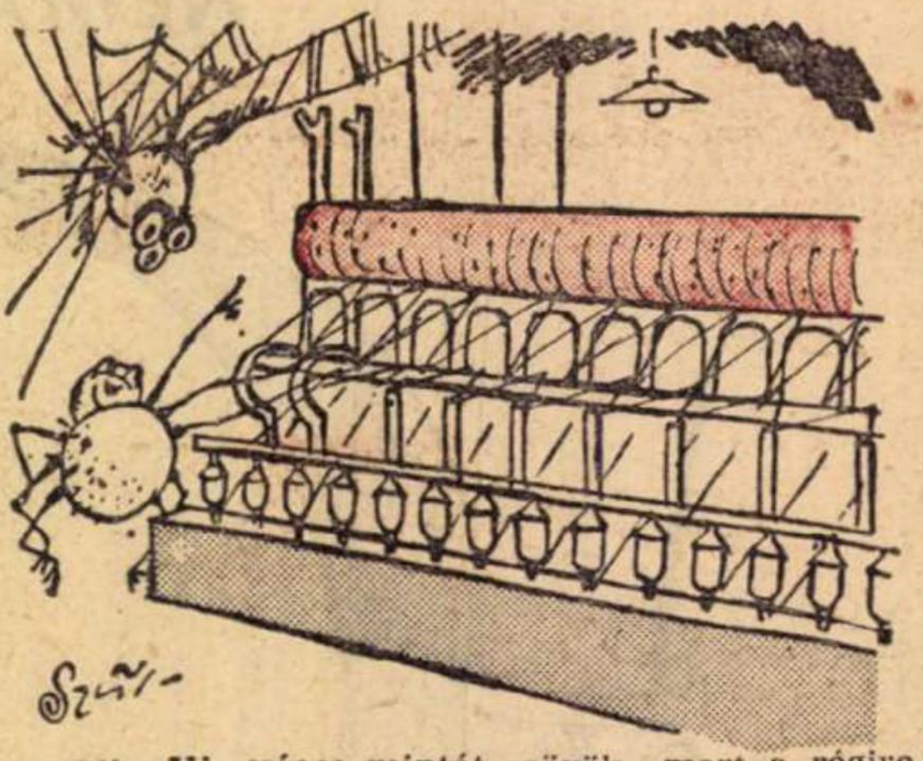
A tűzoltó sok mindenre számított, csak éppen erre a fogadatlan kérdésre nem. Megrázta magát, majd vigyázzba vágta magát és keményen kivágta:

— Azt én nem tudom, kérem! Tessék megkérdeni a parancsnok elvtársat! Ő jobban tudja!

S mintha ez is a megbizáshoz tartozott volna, hirtelen megfordult s mintha puskából lőtték volna ki, úgy vágtatott a tűzoltólaktanya felé.

Rossi Károly

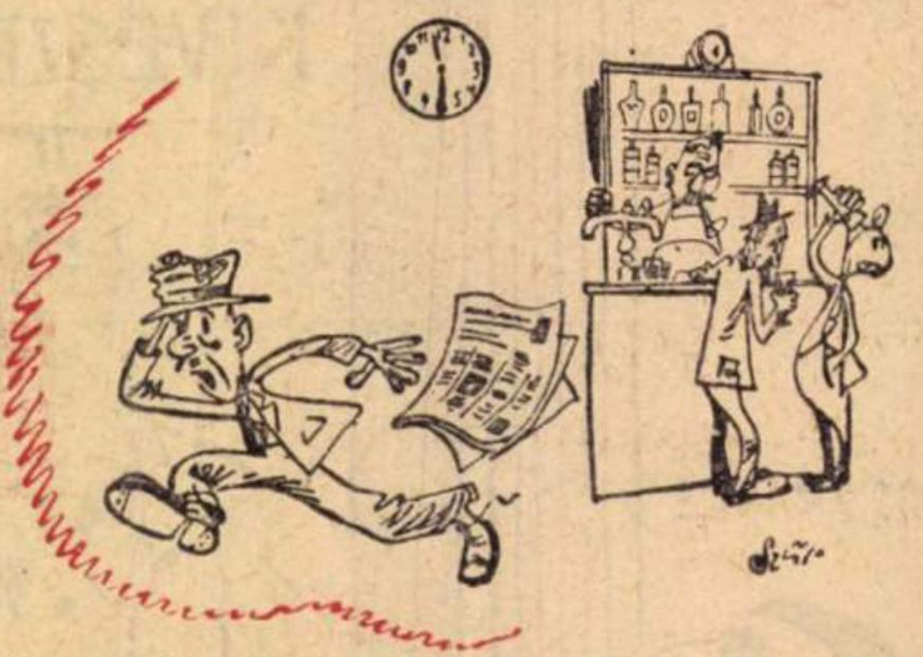
Éjjeli műszak

Pók: Uj, színes mintát szövök, mert a régire már rá sem néznek a legyek...

Aki nem örül neki

A Német Demokratikus Köztársaságból háztartási faáruk érkeztek.

— Akkor rohanok haza, mert a feleségem biztosan vett sodrófát...

Ebadta kérdez

— Bácsi kérem, nem lett volna nagyobb élvezet egyenként felengedni őket?

Bajuszt nem lehet megfúrni

A minisztérium panaszirodájában egy íróasztal tetején nagy halomban tornyosultak az aznapi levelek. Az előadó unottan felbontotta a legfelsőt, amelyben ez állt: *„Tanusítom, hogy igazgatónk, Bajusz Adorján a népgazdaság legnagyszerűbb igazgatója. Tisztelettel: Koppány Ágoston, a Galagonyafonó Vállalat főkönyvelője."*

Az előadó nem tudta megállapitani, hogy voltaképpen mi ebben a panasz. Napirendre tért a levél fölött és a másodikat kezdte bontogatni.

De még végig sem olvashatta a második levelet, amikor motorkerékpáros futár érkezett a Galagonyafonó Vállalattól és egy levelet hozott. Az előadó aláírta az elismervényt és azonnyomban felbontotta a borítékot, amelyben harminc aláírás fölött a következő szöveget olvasta: *„Bajusz Adorján igazgatónk ellen a legkisebb panaszunk sincs. Ő a kedvesség, jólelkűség, áldozatkészség mintaképe. Ő virágoztatta fel vállalatunkat. Éljen Bajusz Adorján igazgatónk! Szabadság!"*

Az előadó értetlenül csóválta a fejét és éppen elhatározta, hogy az osztályvezetője elé terjeszti a leveleket, amikor telefonhoz hívták. A Galagonyafonó szakszervezeti bizottsága jelentkezett.

— *Csak azt akarom mondani* — kezdte a szakszervezeti titkár és megállíthatatlanul folyt belőle a szó — *hogy Bajusz Adorjánnak kitűnő a dolgozókhoz való viszonya. Bajusz Adorján mindenben segít a szakszervezetnek, politikailag semmi kifogásunk nem lehet ellene. A mi igazgatónk még társadalmi munkát is végez. Erre ösztönzi a beosztottjait is.*

Az előadó szédelegve tért vissza az íróasztalához, ahol már egy újabb levél várta. Időközben hozta egy gépesített hivatalsegéd. *„Kötelességemnek érzem tudomására hozni a t. Panaszirodának, hogy Bajusz Adorján igazgató kartársunk elsőrendű szakembere a galagonyafonásnak, s ezért, mint ilyen, nélkülözhetetlen. Varju Géza főmérnök."*

Az előadó dossziét nyitott az ügynek, majd soronkívül jelentéstételre jelentkezett az osztályvezetőjénél. Hosszan töprengtek és tanácskoztak, hogy mitévők legyenek, s végül is kitüntetésre terjesztették fel Bajusz Adorjánt, aki szakmailag kiváló, politikailag kifogástalan, a munkatársai szeretik és a dolgozók legszélesebb tömegeinek bizalmát is bírja.

Az előadó csak másnap jutott hozza, hogy az íróasztalán tornyosuló levéltömeget feldolgozza. A levelek alján talált még egy utolsó borítékot Galagonyafonó-ügyben, amelyben az állt: *„Tűrhetetlen már Bajusz Adorján igazgató garázdálkodása a Galagonyafonó Vállalatnál. Mindenkit terrorizál és engem tegnap úgy meglökött, hogy ráestem a gépemre. Meddig kell még elviselnünk az igazgató durvaságait? Kovács Pálné, 7-es műhely."*

Az előadó ezt a levelet is bevitte az osztályvezetőjéhez, aki elolvasta, de csak nevetett rajta:

— Micsoda nevetséges turás ez?! Azt az embert akarják bántani, akiről mi ennyi jó információt kaptunk és mai kitüntetésre is felterjesztettük? ... — azzal eldobta a levelet.

Országh György

IPARI UJDONSÁGAINK, ahogy rajzolónk elképzeli

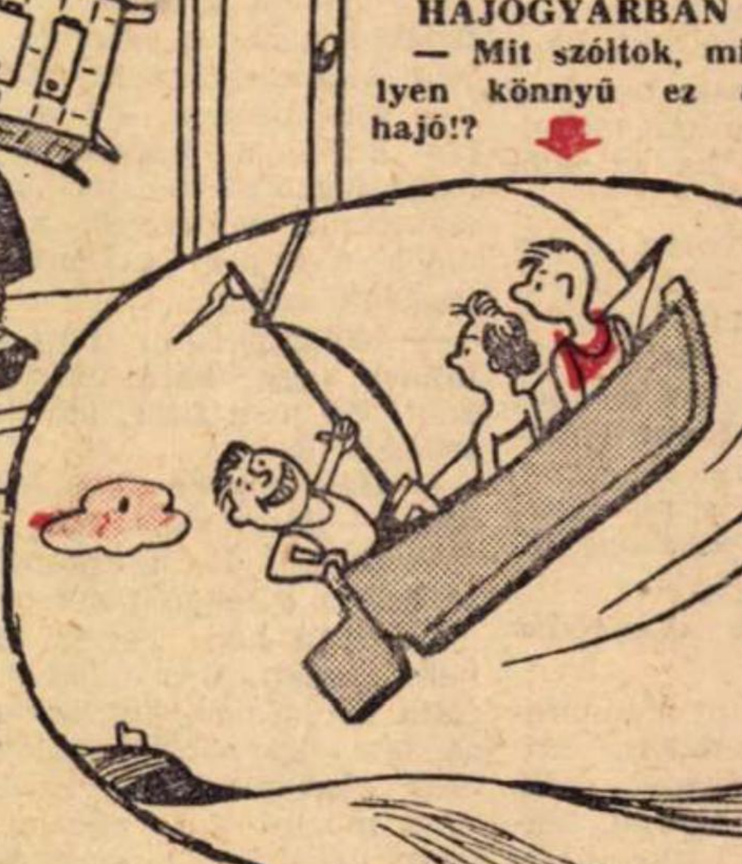

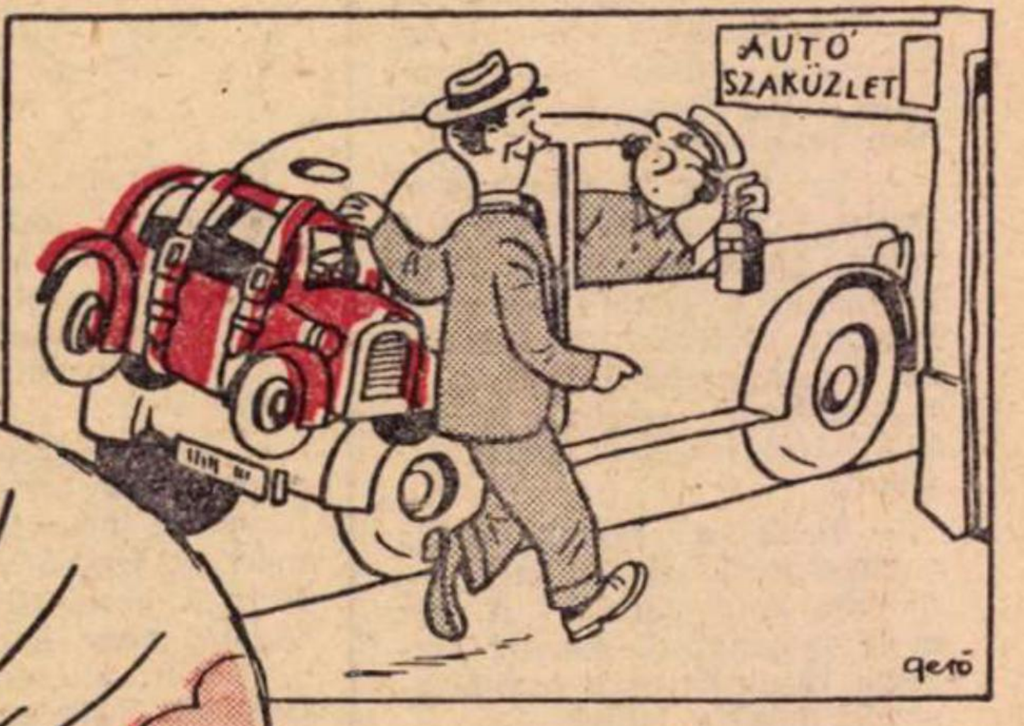
HORDOZHATÓ CSERÉPKÁLYHÁT HOZNAK FORGALOMBA

— Mit morogsz Lajos? A piknikre Rózsiék viszik a süteményt, Feriék a bort, mi visszük a kályhát...

ALUMINIUM VITORLÁS KÉSZÜL A BALATONFÜREDI HAJÓGYÁRBAN

— Mit szóltok, milyen könnyű ez a hajó!?

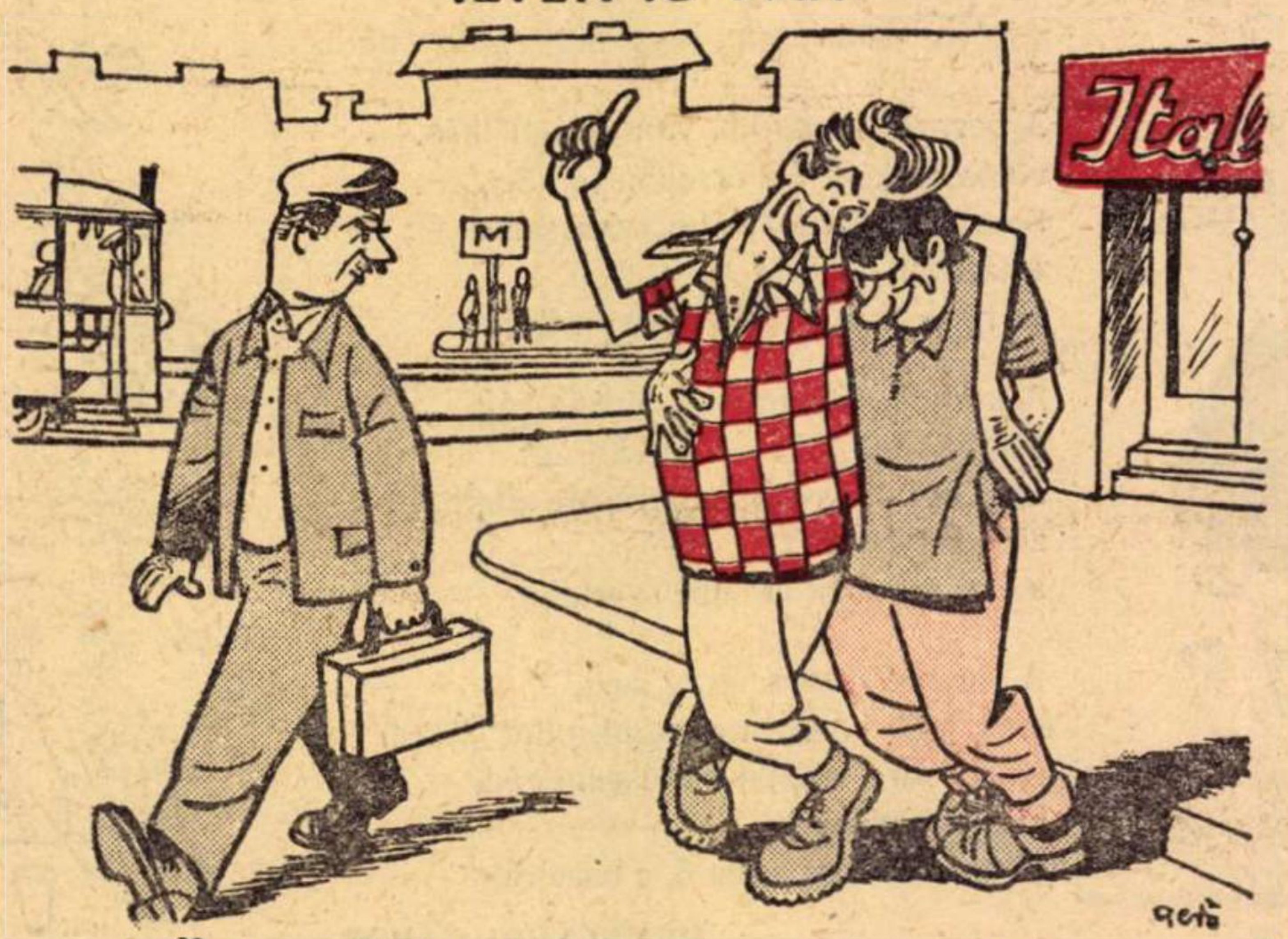

TÖRPE-AUTÓT GYARTANAK A HAJDU-BIHARMEGYEI LAKATOS- ÉS VASÁRU VÁLLALATNÁL

— Hajtsunk az első benzinkuthoz, meg akarom tölteni!

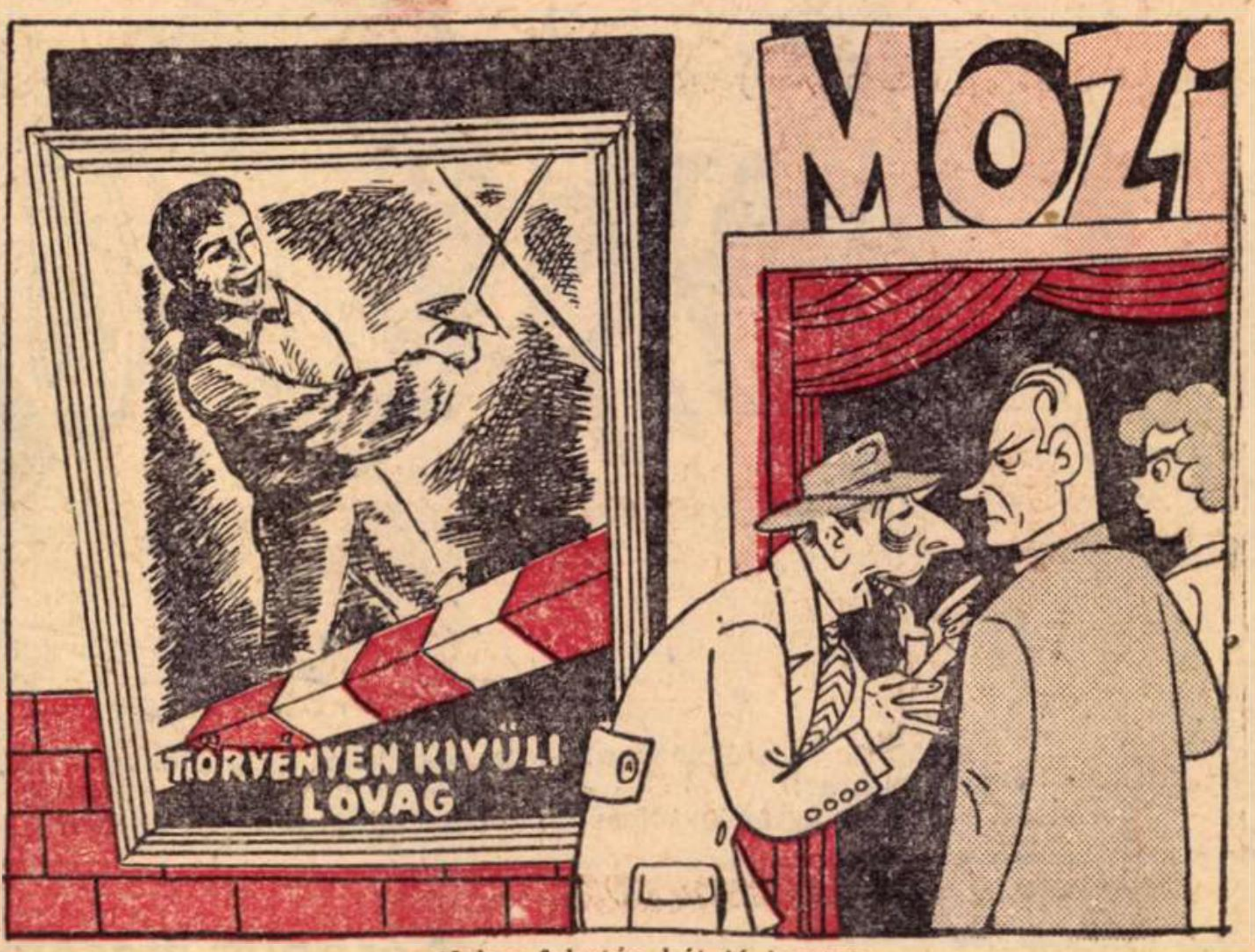
Pesti utcán, pesti utcán...

ILYEN IS VAN

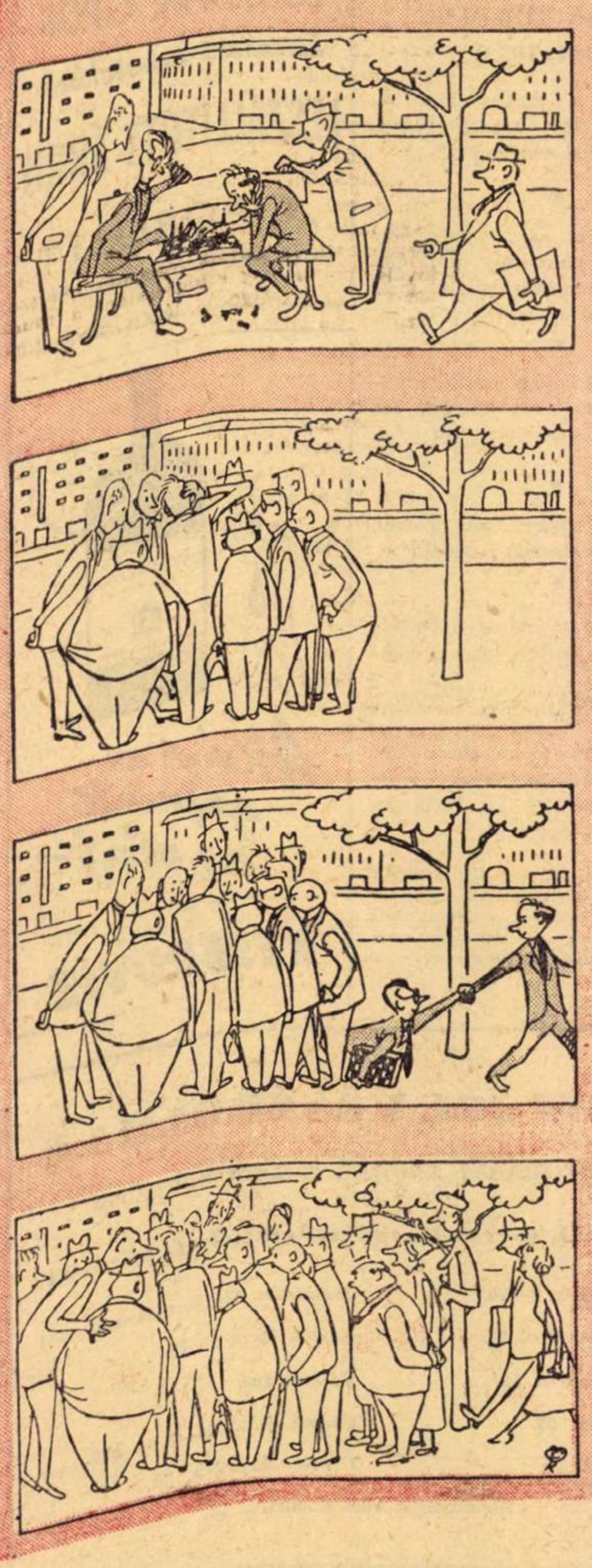
— Nem szégyellik magukat? Fényes nappal tökrészegek?
— Mit csináljunk édes szakikám? Éjszakai műszakban dolgozunk...

Törvényen kívüli lovag a filmen és a valóságban

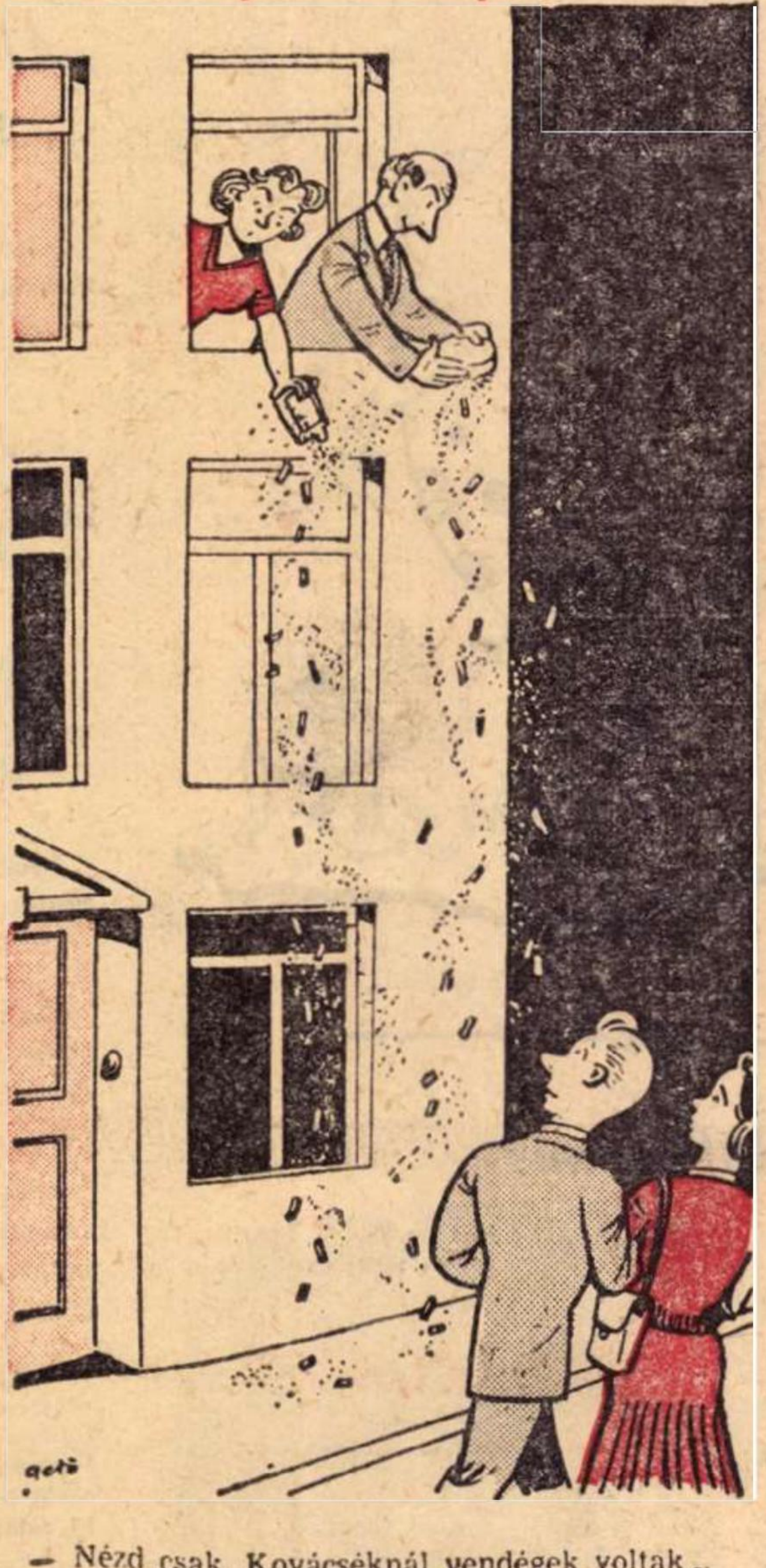

— Volna feketén két jó jegyem...

Pesti történet

Ahány ház, annyi szokás

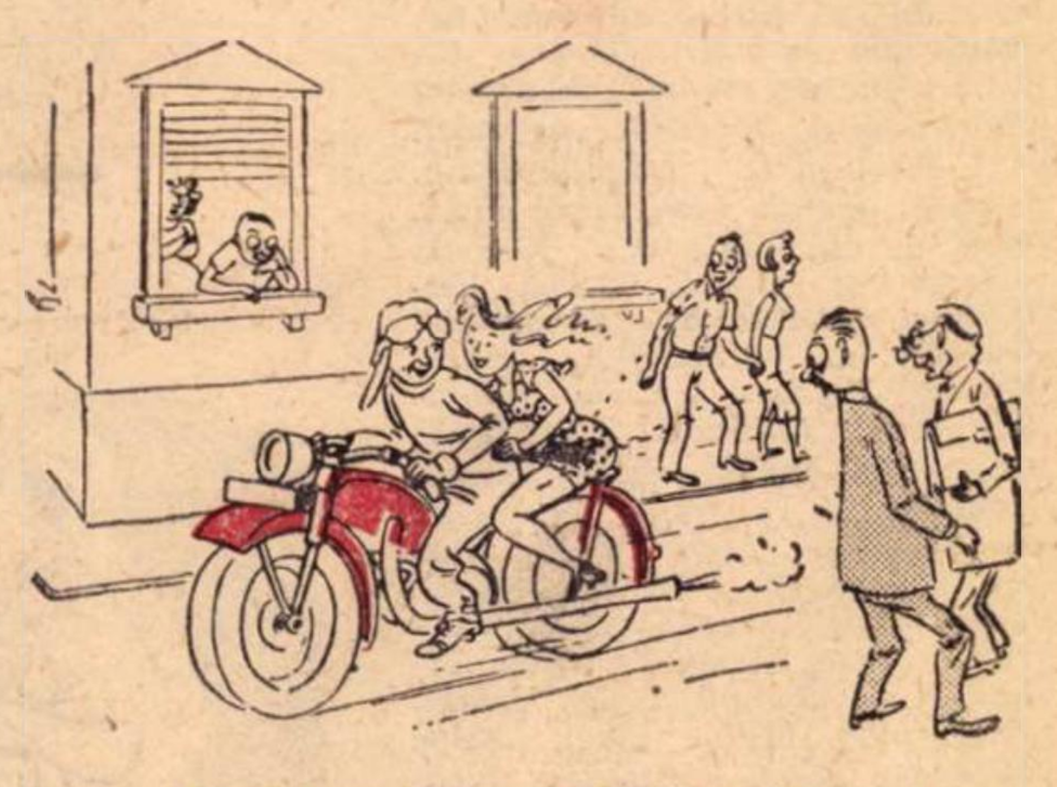

— Nézd csak, Kovácséknál vendégek voltak...

Csoda a Ló-utcában

Ez aztán a látnivaló!

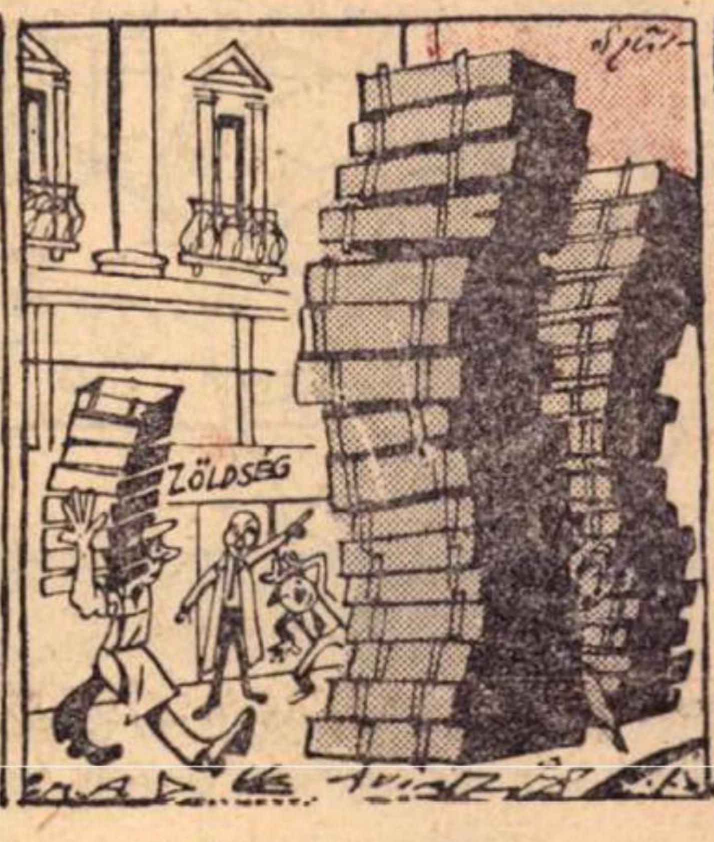

— Nézd, hogy bámulják az új motoromat!

Ki minek nézi a pesti utcát?

Ez szemetesládának...

Ez ládaraktárnak...

Ez klinikai laboratóriumnak...

Aki nem ápolta a dinnyéjét

— Maga ilyen élhetetlen? Ugyanúgy hozta haza a dinnyét, ahogy elvitte a piacra?!
— Fenét ugyanúgy! Nem látod, hogy mind meg van lékelve?

Bordal

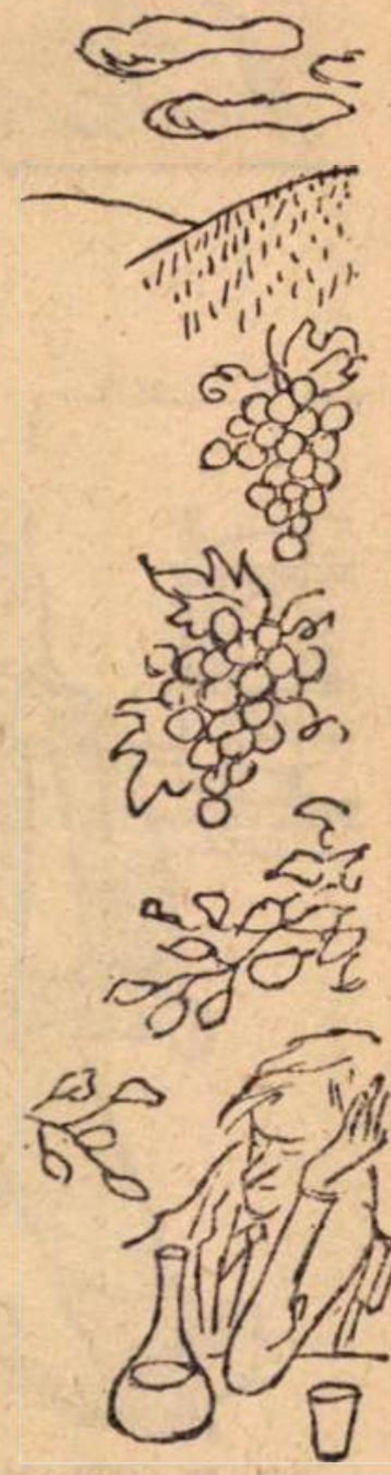
A bornak csak olyan virága van,
mit én rajzolok ujjammal magam,
az asztalon szétmázolgatva őt
(mármint a bort),
míg azt nem látom, hogy már szirma nőtt.

A bornak, mondják, van virága más,
vörös, miként ő s orrokon tanyáz.
S ez tőle pezsdül váltogatva színt
(mármint az orr)
és répa lesz, ribizke, vagy rubint.

A bornak, láttam, volt virága rég,
dombhajlaton becézte nyári ég;
szerény virág volt, mégis ott aludt
zöld kelyhein
a tűz, mi most erembe szertefut.

A bor nedvével e virág izen,
hogy jobb boron merengni, mint vizen,
mert fodra késztet emlékezni rád,
ki oly szerény
és kecses vagy, mint ő, a borvirág.

DEVECSERI GÁBOR

Mi legyen a gyerek neve?

A harmadikat várjuk. Miután az első kettő fiú volt, érthető, hogy a harmadik nemét illető találgatások soha nem lángoltak fel olyan erővel a család berkeiben, mint most. Már minden előkészület megtörtént a gyerek méltó fogadtatására, csak a neve nincs még eldöntve. Ebben a kérdésben naponta órákig tartó és eredménytelen viták folynak.

A legutolsó ülés különösen viharos volt. Feleségem, aki lányt vár, azt javasolta, hogy nevezzük Krisztinának, de sógorom, aki most végezte el a Belker. öthónapos üzletvezetőképző iskoláját, azonnal elvetette, mert szerinte a név arisztokratikus. Én fiút várok és Ferdinándot javasoltam, mire apósom, aki nem végzett semmit, de jónak látta politikai képzettségének tanujelét adni, kiselőadást tartott arról, hogy a Ferdinánd apolitikus név és ezért szó sem lehet róla. Pillanatok alatt hagytam magam meggyőzni, mert a Ferdinánd csak csel volt részemről azért, hogy utána a Vilmost kijátszhassam adunak. Kijátszottam és vesztettem. — Ettől kezdve az események drámai gyorsasággal követték egymást. Az értekezlet megállapitotta, hogy a gyerek nem lehet Pista, mert az túl egyszerű. Norbert viszont túl feltűnő. Manci hétköznapi. Viktória, ünnepnapi. Gáspár, a bajúszkötőre emlékeztet. Emilke, a Csinn-Bumm-cirkuszra. Lukrécia a Borgiákra. László fanyar. Béla keserű. Adorjánt, a gyerek, ha felnő megbosszúlja. Lipót őrjítő. Alajos kispolgári. Ábris narodnyik. Tommy kozmopolita. Jónás misztikus. Mária klerikális. Hilda nehéz. Kató könnyű. Helga északi. Rita déli. Mimi éjjeli. Zsiga kuplénév. Benő kabarénév. Tivadar bohémes. Timót letaglóz. Ursula ijesztő. Sigfried náci. Veronika hosszú. Piri rövid. Vica pikáns. Frigyes nem jó. Vencel még rosszabb. Vince nem jól hangzik. Álmos álmatag. Vidor csélcsap. Aranka multszázadbeli. Ali törökös. És én már egész bolond vagyok...

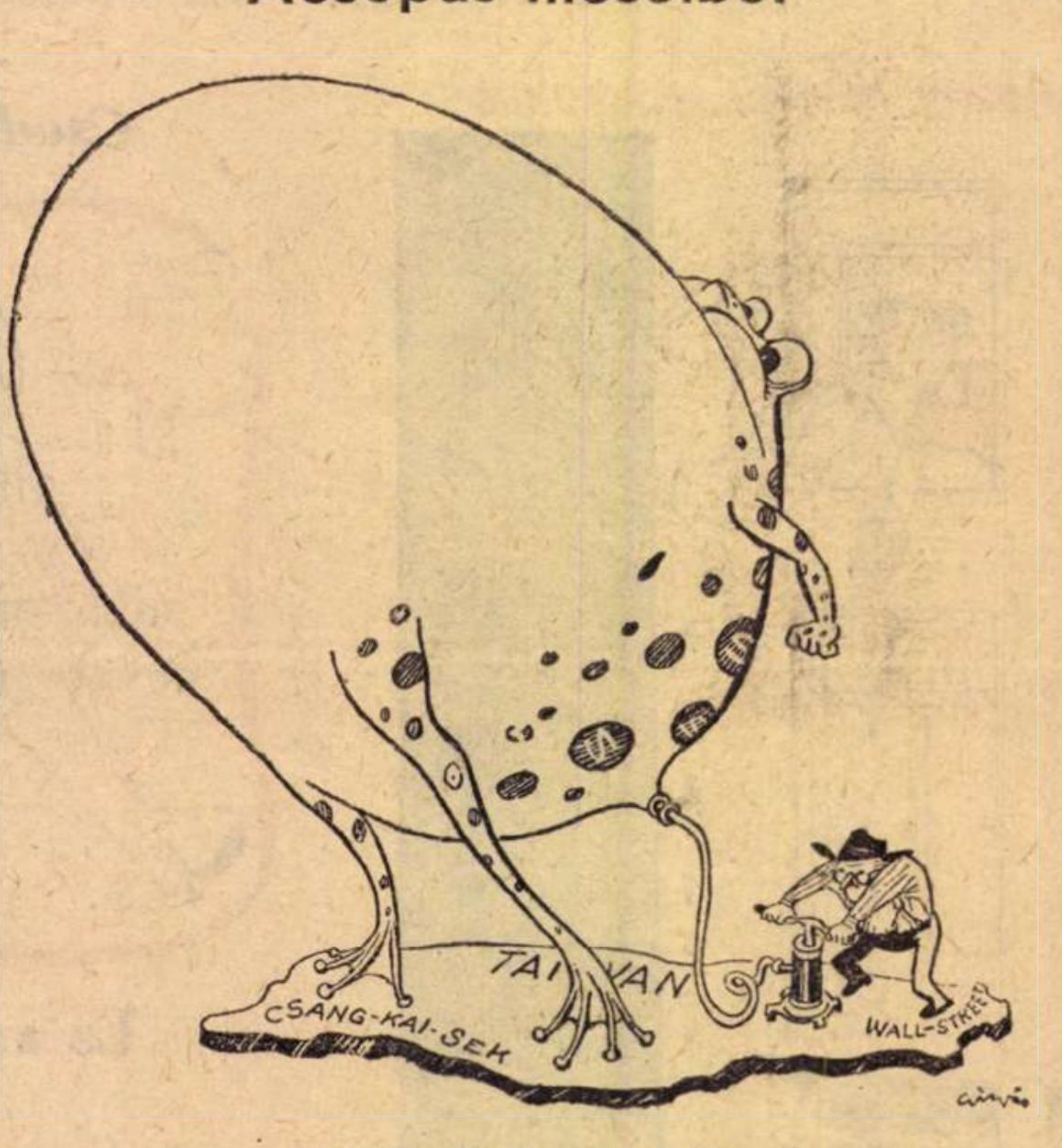
Igy megy ez hetek óta. Idegeim teljesen felőrlődtek a sok vitában és már azt se tudom, hogy fiú vagyok-e, vagy lány?! A gyerekről pláne nem tudom.

Végül is, miután nem tudtunk megegyezni, abban maradtunk, hogy az ápolónőre bízzuk a gyerek nevének eldöntését. Ez a megoldás mindenkire megnyugtatólag hatott. De én már előre nevetek a markomba. Tegnap ugyanis bent voltam a kórházban és megbeszéltem a nővérkével, hogy Vilmost fog javasolni.

Mit meg nem tesz egy apa a fiáért?...

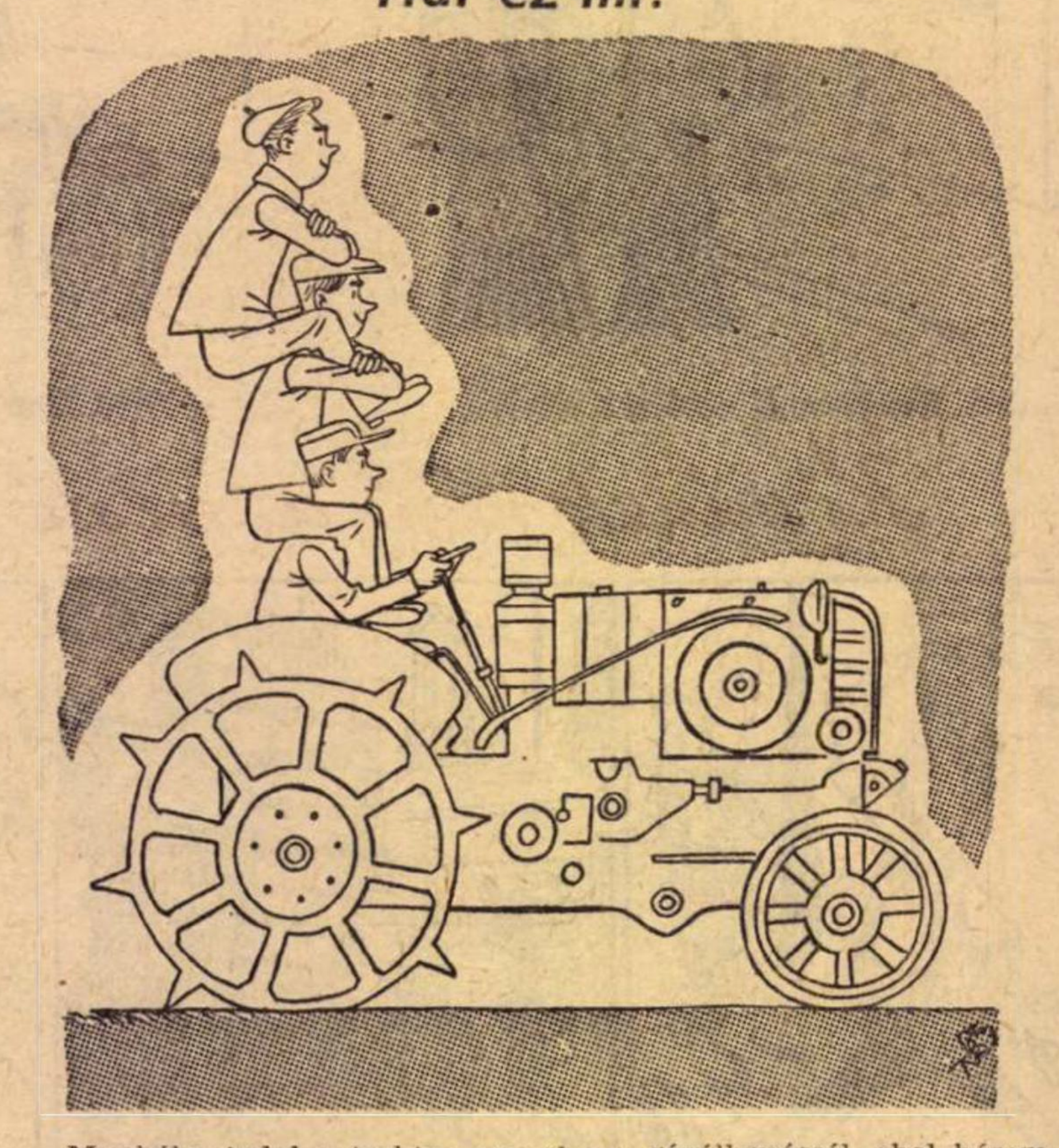
Szilágyi György

Aesopus meséiből

A felfújt béka és aki mögötte áll.

Hát ez mi?

Munkába indul a traktor egy olyan gépállomásról, ahol három traktoros esik egy traktorra, de azért nem akarják parlagon hevertetni a munkaerőt.

A HUMOR MESTEREI

JULIAN TUWIM*
(1894–1953)

„Gondolj a szegényekre, — mondogatta egy gazdag gyáros — az semmibe sem kerül."

★

Filantrop az az ember, aki nyilvánosan visszaadja valakinek csekélyke töredékét annak, amit tőle privátim ellopott.

★

Július az a hónap, amikor a villamoson nem lehet kinyitni azt az ablakot, amit télen nem lehetett bezárni.

★

Unalmas ember: aki beszél, amikor én szeretnék beszélni.

★

Agy: műszer, melynek segítségével azt gondoljuk, hogy gondolkodunk.

★

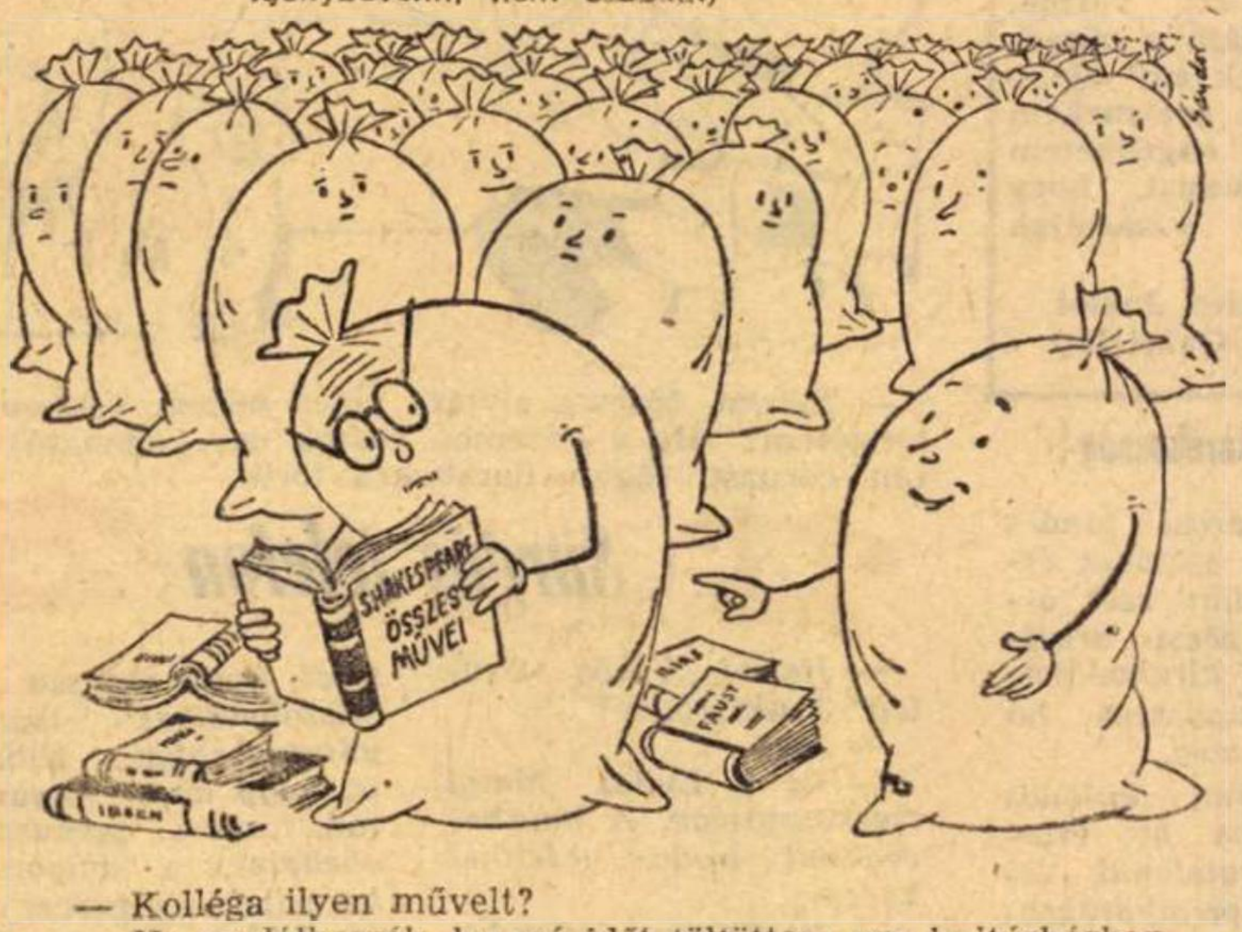
A világ legrövidebb elbeszélése: „A feleségem maradsz, vagy nem?" „Nem!" — És boldogan éltek életük végéig.

* Júlian Tuwim, a lengyelek egyik legnépszerűbb humoristája volt, próza és költészet terén egyaránt. A SZPILKI-nek főmunkatársa volt, de jóformán nem akadt lengyel ujság, folyóirat, melybe ne irt volna.

Kulturfront

Intelligens gabona

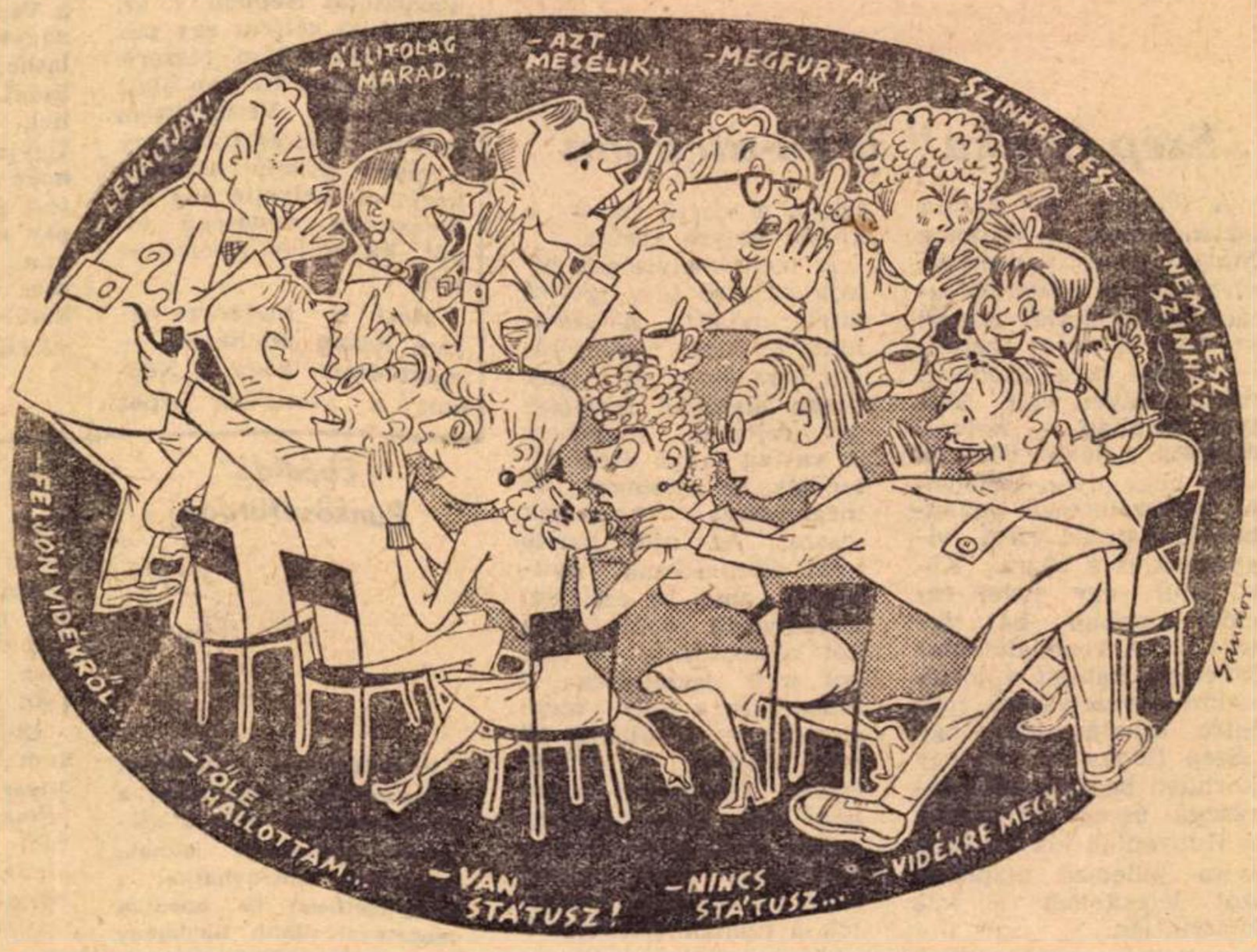
(Rendelet jelent meg, hogy a kultúrházakat más célra igénybevenni nem szabad.)

— Kolléga ilyen művelt?
— Ne csodálkozzék, hosszú időt töltöttem egy kultúrházban...

Nyárvégi helyzetkép

avagy: színházi kerekasztalkonferencia a művészklubban

Panaszkönyv

Kedves Ludas Matyi, az az ember, aki egyidejüleg több ujságnak is olvasója, alaposan zavarbajöhet a kérdést illetően, hogy tulajdonképpen hol is zajlott le az idei balatonfüredi Anna-bál.

Abban valamennyi ujságíró egyetértett, hogy Balatonfüreden, a továbbiakban azonban nemigen tudtak megegyezni. Az Esti Budapest és a Szabad Nép tudósítói a Bástya-étteremben bonyolították le a bált, s még aránylag ők tévedtek legkevesebbet, tekintve, hogy a Bástya van legközelebb ahhoz a Balaton-étteremhez, ahol az Anna-bált rendezték. Megjegyzem, hogy a tévedés elkerülése céljából elég lett volna a meghívot végigolvasni.

A Színház és Mozi augusztus 6-i száma szerint a bált a régi füredi Horváth-házban rendezték. A Nők Lapja a Sörkertben mulatott, ezzel szemben a Szabad Ifjúság seholsem, ügyesen nem foglalva állást ebben a nehéz kérdésben.

Még néhány kisebb tévedés, amelyet a Színház és Mozi követett el: a „Mindenki csárdást táncol kivilágos virradatig“ felírás éppen egy olyan kép alá került, ahol — mint az a tánchoz való felállásból stb. látható — a táncoló párok keringőtől kezdve bármely modern táncot járhatnak, csak csárdást nem. Ezekután nem meglepő, hogy a másik képen „jókedvű menyecskének“ címzett elvtársnő csak jókedvű, de nem menyecske, hanem lány. Menyecske viszont az a felső képen közölt „diáklány“, akinek Toki Horváth Gyula a „Csak egy kislányt húzza a fülébe“. Ezt biztosan tudom, mert az illető az én feleségem.

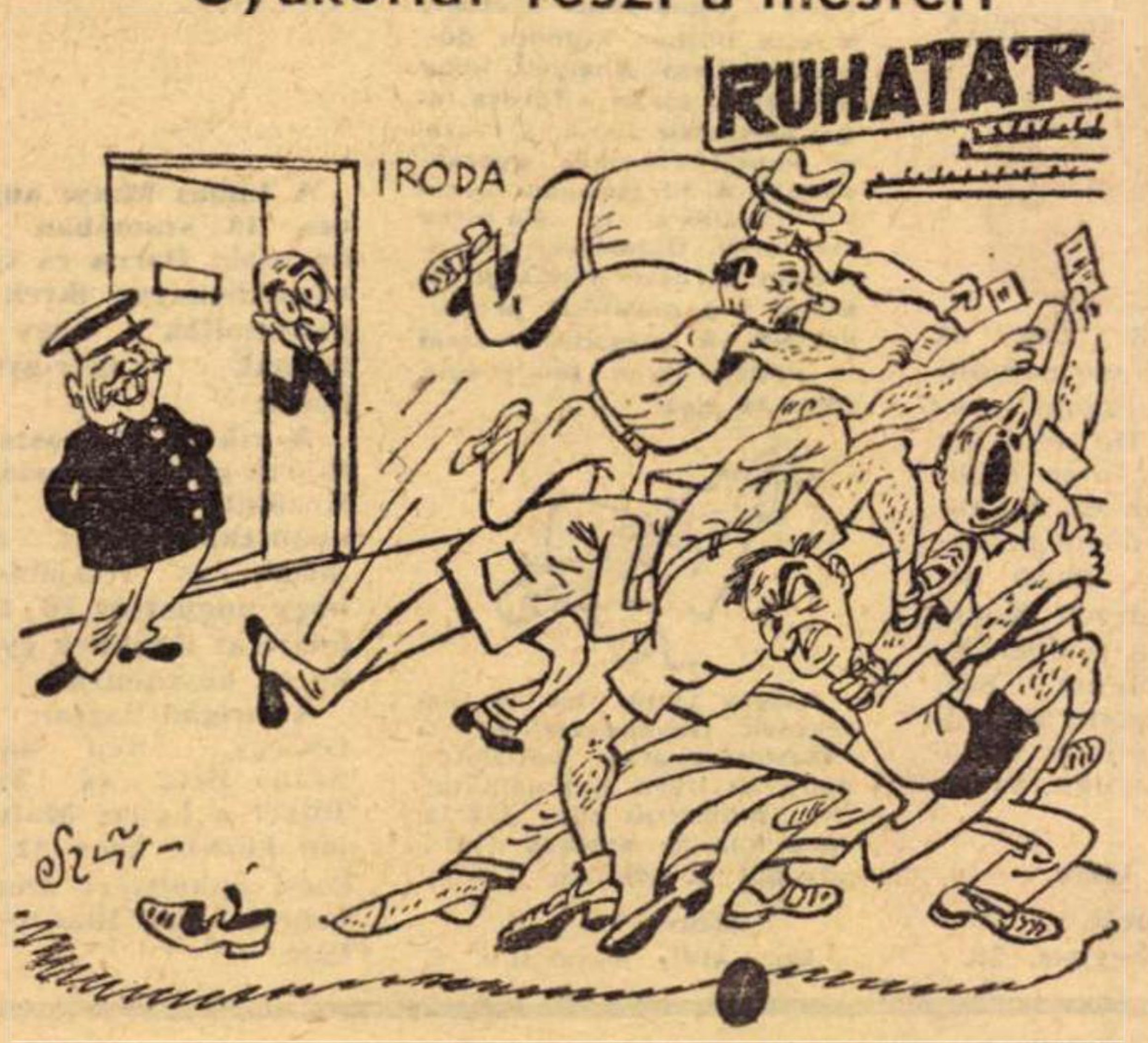
Dr. Gillay János,
a megyei tanács zenei szakreferense, az Anna-bál művészeti vezetője

Jelmezkölcsönzőben

— Az üveges tánchoz is megvan minden eredeti néri kelléke?
— Természetesen.
— Akkor adjon két liter eredeti kadarkát!...

Gyakorlat teszi a mestert

Színigazgató: Mi van itt? Hiszen még meg se nyílt a színház!
Portás: Semmi baj, igazgató kartárs, csak az új bérletesek gyakorolnak...

Nagy sikere van a csillagászati hétnek

Tanulmányút a Margitszigeten.

Egy nizzai napilap nemrég érdekes házassági apróhirdetést közölt. A hirdetés szerint egy gazdag fiatalember élettársat keres. A feltétel csupán az, hogy a jövendő feleség lelkileg és külső megjelenésben hasonlítson a „Fernand és Clothilde" című regény női főalakjához.

A ponyvaregény a hirdetés megjelenése után teljesen kifogyott, addig a könyvkereskedések polcain porosodott és a kutyának sem kellett.

A hirdetést — a szerző adta fel.

Rajzolónk elképzelése arról a kislányról,

...aki az Ujságírószövetség tihanyi tanulmányi kirándulása alkalmából kecskeköröm helyett macskakörmöt és egyéb írásjeleket árul a sajtó dolgozóinak.

DARVAS SZILÁRD:

Önérzetes ember

Barátom, a ritkán szereplő színész keserűen panaszkodik. Ami most jön, az mind az ő keserves panaszkodása.

★

— Hogy mikor szerepelek a Rádióban? Ugyan, öregem! Jobban dúl a protekcionizmus, mint valaha! Minden rendező a saját stábját viszi... Mikor Gilice csinálta a Kutyakutyatarkát, minden műsorban benne voltam. Nem azért mondom, mert gyerekkori barátom, de az aztán ember, öregem, annál csak a tehetség számított. Ha nem volt szerep, beiratott nekem, egyszer ment valami Diókirály című ostobaság, akkor is megmondta: nem maradsz ki, Jóska, benne leszel! Benne is voltam, beiratott egy kis diózörgést, azt csináltam én... Osztálytársak voltunk, öregem, volt szíve a fiúnak, törődött velem. De ma? Ma csak a protekció számít!

— Film? Ugyan, apám! Hogy kerülnék én filmre, mikor egyetlen rendezőt se ismerek? És én, öregem, nem járkálok mások nyakára, én nem előszobázok. Tudod, milyen megalázó az? Ötizben ücsörögtem a Hatala titkárnőjénél... ez az a Hatala, aki a „Jobb mint otthon" forgatja majd... öregem, mind az ötször letagadtatta magát! Ahány ismerősöm volt, mind ráuszítottam, csodálkoznál, ha tudnád, kik szóltak az érdekemben... Nem számított. Egy számít csak, öregem, a protekció. Az igen...

— A mi színházunk? No hiszen! Két ócska szerepet játszottam az egész szezonban, azt se kaptam volna meg, ha a nagybátyám a tanácstól rájuk nem telefonál. Nem vagyok bevágódva, a legszívesebben eladnának vidékre, csakhogy az nem fog nekik menni, öregem, abba a Népművelésinek is van beleszólása, egész csomó jóemberem van nekem ott, nem hagyják, hogy megdögöljek, csak azért, mert nincs protekcióm.

— Nem visz engem a kutya se esztrádot csinálni, ott is megvannak a klikkek. A multkor gondoltam, egye meg a fene az egészet, elboldogulok én protekció nélkül is, összehoztam egy jó kis brigádot. Nem kellettek nekem sztárok, csupa régi haver volt benne, egy számított csak, a tehetség. Nem engedélyezték a műsorunkat, pedig a Pusztait — tudod, milyen gyalázatos, rossz színész — csak azért vettük be, mert a sógora tagja volt a bizottságnak. Reménytelen. Nem sógor kell ide, öregem, hanem protekció.

— Ide hallgass, szólhatnál egy pár szót az érdekemben a Filharmoniánál... Vagy beszélj valamelyik filmessel, téged biztos ismernek. ...Vagy legalább hozzák le a képemet a Színház és Moziban...

— Bizonyítsd be nekem, hogy protekció nélkül is lehet boldogulni...

A humor könyvéből

EUGEN D'ALBERT a „Hegyek alján“ kitűnő zeneszerzője többször is megnősült. Egyik házasságkötése alkalmával egy ismerőse megkérdezte az újdonsült férjet, hogy hova mennek nászútra?

— Egyiptomba szeretnék utazni — felelte a komponista, — de a feleségem nagyon fél a hosszú tengeri úttól.

— Ez ebben az esetben nem lehet akadály — szólt az ismerős — hiszen köztudomású, hogy a szerelem a tengeri betegség legjobb ellenszere.

— Odafelé igen, — bólintott d'Albert elgondolkozva — de mi lesz hazafelé?

Le a bürokráciával!

„Szép Ilonka“ a Fő-utcában

A Fő-utca 20. számú ház műemlék, — állítólag Mátyás király vadászkastélya volt. A Fővárosi Tanács jó munkáját dícséri az, hogy a házat szépen, — talán még szebben, mint amilyen volt Mátyás korában — helyreállította. A lakók büszkék arra, hogy ilyen történelmi nevezetességű épületben lakhatnak, ezért vigyáznak is a házra. Körülbelül egy évvel ezelőtt azonban baj történt. A vendéglátóipar kivetette hálóját a történelmi nevezetességű épületre. Elhatározták, hogy „Szép Ilonka“ néven egy korhűen berendezett cukrászdát és egy ugyancsak a Hunyadiak korára annyira jellemző eszpresszót létesítenek a ház földszintjén.

Megkezdődött az építkezés. Elkészítettek betonból egy emelvényt, ahová a kiszolgáló asztalt akarták helyezni. Bevezették a víz- és lefolyócsövet, de az asztalos nagyobbra készítette a pultot, így a betonemelvényt is meg kellett nagyobbítani. Később rájöttek arra, hogy a zongorának is kell valahol helyet csinálni, ezért mégegyszer megnagyobbították az emelvényt, hogy a zongora is elférjen. A „mű“ kész volt, szépen leparkettázták, a parkettet felgyalulták, beeresztették. Már-már a „vixelés“-re került volna sor, mikor megérkezett a túlméretezett pult. Kiderült, hogy a víz- és lefolyócső a megnagyobbított emelvényen rossz helyre került. Nem volt nagy eltérés, csupán egy méter. A parkettet felszedték, a betont kivésték, s a vízcső végre a kívánt helyre került.

A mellékhelyiségek ajtaja az első terv szerint kifelé nyílott. A szemfüles tervező rögtön rájött arra, hogy ez a tény újabb alakítási lehetőséget rejteget magában. A vastag falból ezért kiszedték az ajtótokot és megfordítva helyezték vissza. Az ajtó befelé nyílt, illetve csak nyílhatott volna, ha ezt nem akadályozta volna meg két kézmosócsap. A csapot erre leszerelték s amennyire a hely megengedte — körülbelül 20 centiméterrel — arrébb tették. Tekintettel azonban arra, hogy az ajtónyílás ettől sem növekedett meg, ajtó helyett bársonyfüggönyt rendeltek a mellékhelyiség elé.

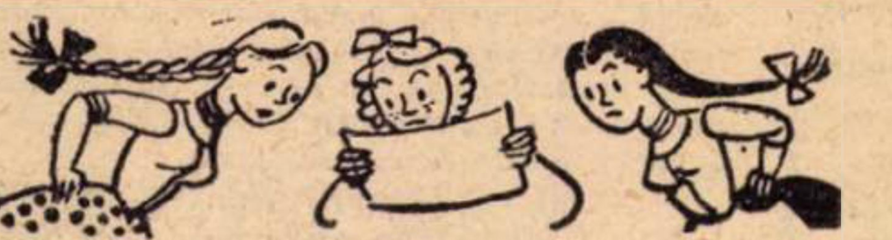
Az új vendéglátóipari létesítményt neonfénnyel akarják hirdetni. A nagy fémváz, amelyre a „Szép Ilonka“ felírás kerülne, körülbelül 80 kiló. Már-már felszerelték, amikor észrevették, hogy az a része, amely a falba kerülne, gyenge: nem birja el a nagy súlyt. Ezért a fémvázat elszállították Kőbányára, hogy a falba kerülő fémnyelveket megtoldják.

Általában a tervszerűtlenség, toldozgatás, foldozgatás jellemző az egész építkezésre.

Nem értjük, hogy miért kell egy eszpresszónak feltétlenül Mátyás korabelinek lenni, de ha már így építik, akkor számoljanak a lehetőséggel, tervezzék észszerűen és ne toldozzák, foldozzák drága pénzen az egyszer már felépített helyiségrészeket.

(budai)

Ló-jegy a szakcsi bálon

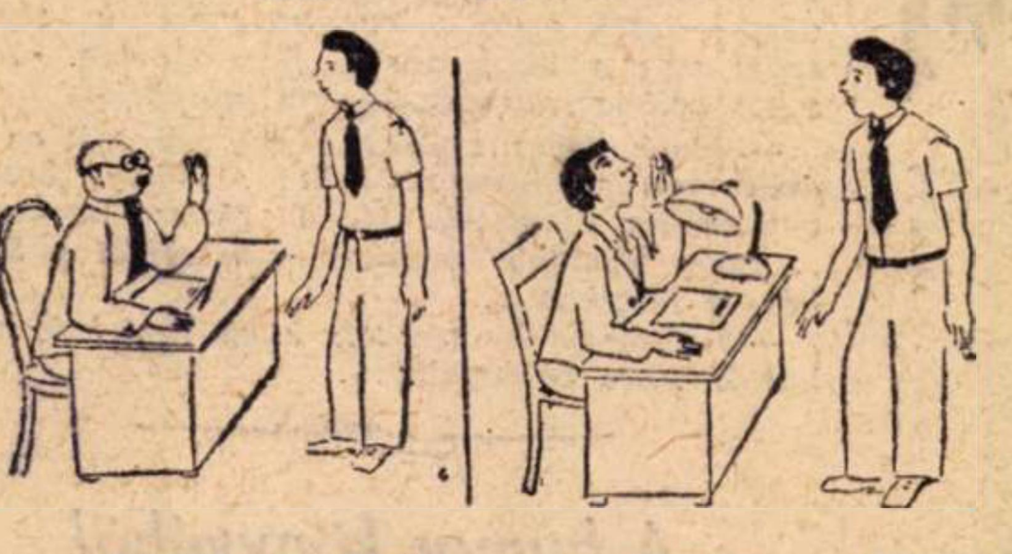
Szakcs község DISZ-szervezete bált rendezett. A bálra külön jegyet bocsátottak ki a lányok és külön jegyet a fiúk részére. A lányok jegyén az alábbi szöveget lehetett olvasni:

Vásári helypénz 3 Ft.

Ló, szarvasmarha, 2 éven felüli

Ilyen módon nem szabadna a papirral, a belépőjeggyel takarékoskodni!

Guggerhegyi panasz

— Kérjük a 29-es autóbusz vonalának meghosszabbitását a Törökvészi-úton.

— Nem lehet kérem, mert rossz az út burkolata.

— Kérjük a Törökvészi-út burkolatának megjavítását.

— Nincs szükség rá, mert nem jár rajta autóbusz.

Gebry Jánosné (Csillaghegy) beküldött rajzos panasza.

Hol a cipő?

Május első napjaiban a Várpalotai Népbolt 4. sz. fiókjában vettem egy pár cipőt gyermekem részére. A cipő talpa tíz nap alatt tönkrement. Visszavittem az üzletbe és kértem, hogy a cipőt gyártó üzemtől kérjenek helyette egy kifogástalan minőségű cipőt. Ez május 17-én történt.

Most — majdnem három hónap elteltével — megtudtam, hogy a Népbolt a visszavitt cipőt május 25-én továbbította a Veszprémmegyei Textilnagykereskedelmi Vállalathoz. Itt megakadt a fonál. Most nem tudom, hol, kinél van a cipő. Ugylátszik, azt várják, hogy megunjam a sürgetést és vegyek egy újabb pár cipőt. Öt gyermekem van, nem engedhetem meg azt a luxust, hogy kéthetenként vásároljak új cipőt.

Szabolcs József
Füzfő-Gyártelep

„Ebédidő“ Pünkösdfürdőn

Pünkösdfürdő vezetősége megengedte, hogy azok a fürdővendégek, akik a környező üdülőkben laknak, ebédidőben elhagyhatják a fürdő területét és ebédjük végeztével újabb fürdőjegy megváltása nélkül térhetnek vissza.

Egyik vasárnap délután mi is el akartuk hagyni a fürdőt, hogy feleségem néhányhónapos kisfiamat megetethesse, utána pedig visszajöjjünk. A kijáratnál ezt bejelentettük, mire az ott dolgozó egyik kartársnő kioktatott bennünket: hogy az üdülő, ahonnan mi átjöttünk, nem SZOT-üdülő és a rendelkezés csak a SZOT-üdülőkre vonatkozik. Ezért, ha vissza akarunk jönni, újból jegyet kell váltanunk.

Ezekután mit tegyünk? Kérjünk a SZOT-tól a vállalati üdülőbe — ahol a heti munka után vasárnapjainkat töltjük — minden hétvégére külön beutalást?

Ne gördítsenek akadályt Pünkösdfürdőn a dolgozók zavartalan pihenése elé!

Léder József
Bp., XI., Bartók Béla-u. 19.

Ez nem takarékosság!

A Pécs városi tanács kereskedelmi osztálya értesitést küldött szét arról, hogy a pécsi országos állat- és kirakodóvásárt 1954 augusztus hó 1-én tartják meg.

Ebben semmi különös nem lenne, ha az értesítéseket, helytelenül értelmezett papírtakarékossági szempontból, nem olyan választói nyomtatvány hátlapjára sokszorosították volna, melyen

Peyer Károlyt, a „kegyelmes“ munkásárulót és Pfeiffer Zoltánt, az imperialisták hirhedt ügynökét „népszerűsitik“

Ha esetleg nem tudná a vásári nyomtatvány sokszorosítója, ezúton közöljük, hogy a pfeifferek, peyerek és hasonló hazaárulók neve rossz emlékeket ébreszt a becsületes dolgozókban. Ezért a papírtakarékosságnak ez a formája nem a szocialista épités, hanem a reakció ügyét szolgálja.

Az ilyen selejtnyomtatványnak a zúzdában a helye!

A mák és a gubója

Különböző plakát- és ujsághirdetések arra ösztökélték a máktermelőket, hogy gyüjtsék a mákgubót, mert annak kilóját, 90 fillérért átveszik a földművesszövetkezetek begyüjtő helyein.

Megfogadtam a jó tanácsot és gyüjtöttem a gubókat rendületlenül. Mikor már nem volt gyüjtenivaló, az összegyüjtött gubókat elvittem a földművesszövetkezet gyüjtőhelyére. Ott lemérték, iktatták és 60 fillérjével elszámolták. Én azonnal tiltakoztam a 30 filléres árleszállítás ellen és a rosszul számfejtett összeget nem is vettem át. Jogos felháborodásomra az ottani dolgozók azt mondták: „panaszommal mehetek a magas minisztériumba“ Ez igen! De nekem erre a „magaslati“ kirándulásra sem időm, sem pénzem nincs. Ezért hozzád fordulok Ludaskám s arra kérlek, légy szives eldönteni: kinek van igaza A plakátnak, amely 90 fillért igér, vagy az átvevőnek, aki 60 fillérrel akar kifizetni?

Szőke Ferenc
Taksony

Két karton és sok bosszúság

Kis családi házamat tűz ellen biztosítottam. A biztosítási díjat pontosan fizettem, sőt túlfizettem, amit nyugtákkal tudok igazolni. Ennek ellenére a biztosító társaság állandóan újabb összegeket követel, sőt márciusban a nemlétező tartozásom fejében foglalni is jöttek. A foglalást követő napon bementem a biztosító Róbert Károly-körút 74. szám alatti fiókjába, ahol megállapították, hogy „elírás történt“ és két kartonom van. Az egyiken Kuncz, a másikon pedig Koncz néven szerepelek

Megnyugtattak, hogy az egyik kartont megsemmisítik és nem fognak zaklatni tovább. De nem így történt. Azóta már többízben foglaltak és ugyancsak többízben megnyugtattak. Július 26-án pedig a nemlétező Koncz Imre tartozása fejében lefoglalták rádiómat Szerény kívánságom az lenne, hogy az állami biztosító végre a nyugalmamat is biztosítsa.

Kuncz Imre,
Budapest,
XIV., Zoborhegy-u. 32.

A könyvelő panasza

— Kérem, főorvos elvtárs nincs nekem kézizomtúltengésem? Ha a kezembe veszek egy vadonatúj „Titán“-ceruzát, rögtön darabokra törik.

Sürgős telefon

— Halló! „Vörös Csillag“ Traktorgyár?

— Igen.

— Itt a Ludas Matyi szerkesztősége. A munkavédelmi iroda vezetőjét kérem.

— Itt Kurucz János beszél, az iroda vezetője.

— A gyár dolgozói azzal a panasszal fordultak a szerkesztőséghez, hogy az üzemi étkezdében nagyon rossz a kiszolgálás. Például ivóvizet alig adnak az ebédhez. A dolgozók szerint a munkavédelmi iroda ismeri a hibákat, de semmit sem tesz az ügyben.

— A panasz jogos, de a sérelmet igyekeztünk orvosolni. Többször figyelmeztettük a konyha vezetőjét, hogy oktassa ki a felszolgálókat: legyenek udvariasabbak. Hiba az is, hogy nem folyamatosan, hanem turnusokban ebédelnek a dolgozók s ha valaki öt percet késik az ebédről, félórát várhat, míg a következő turnussal beengedik. Természetesen ez a várakozás a munkaidőből rengeteg értékes, kihasználatlan percet rabol el. Ezért ismételten felhívjuk a munkásellátási osztály figyelmét arra, hogy az étkeztetések körül végre rendet kell teremteni.

•

Két hét mulva ismét telefonál a Ludas Matyi, s megkérdi: javult-e a helyzet

Ez a méreg...

Nagyon köszönjük a Ludas Matyiban „Ez aztán a takarékosság!“ címen megjelent reánk vonatkozó rajzos tréfát. Sajnos azonban jelentenünk kell, hogy a dolog immáron tárgytalan. A kiváncsi látogató nem pillanthat be a fáról a múzeum kényszerűen zárvatartott helyiségeibe. A hatalmas, régi platánfát ugyanis, bár lombsátrával védte a szállongó portól, koromtól értékes képeinket és széppé tette a múzeum környékét, kivágták. Jól lehet igazán nem állt a forgalom útjában és semmi baja sem volt.

Országos Szépművészeti Múzeum

Reszelő

Az egyik üllőiúti Vasért boltban két reszelőt vásároltam, hogy fűrészemet kiélesitsem. Otthon aztán serényen munkához láttam. Munka közben különös dolgot észleltem. Ahelyett, hogy a reszelés során a fűrész fogai élesedtek volna, a reszelő kopott rohamos gyorsasággal. A fűrészfogak konokul továbbra is éle lenek maradtak. Dühömben elhajitottam a rossz minőségű reszelőt s a másikkal próbálkoztam. A második reszelő is éppen olyan selejt volt mint az első.

Helyes lenne, ha az illetékesek figyelmeztetnék a reszelőt gyártó vállalatot, hogy az ilyen használhatatlan minőségű cikk gyártására kár az értékes nyersanyagot pocsékolni.

Kozma Pál
Bp., XIV., Komócsi-u. 6.

Ludas Matyi elintézte

A „Sürgős távirat“ cím alatt megjelent panasszal kapcsolatban azonnal intézkedtünk. Utasítottuk üzemeinket, hogy éjfél után a zenét szüntessék meg. Intézkedésünket nemcsak Lelle területére, hanem a felügyeletünk és irányitásunk alá tartozó összes üzemeinkre kiterjesztettük.

Üdülőhelyeket Ellátó Igazgatóság
Komnenov Pál igazgató

Panaszunk elintéződött. A Sopron—Szombathely közötti menetrendet a MÁV számunkra kedvezően megváltoztatta.

Jáki Lajos
Völcsej

Kedves Ludaskám! A feleségem illetményével kapcsolatos ügyben hozzád intézett panaszom elintéződött. Járandóságát a jászkiséri Földművesszövetkezettől megkapta.

Fehér Kálmán
Rudabánya

Közbenjárásukra motoromhoz a benzin- és olajjegyet megkaptam. Köszönöm!

Szalai Ferenc
Nagykőrös

Az Ikarus meghallgatta a Kernyánszki-ikrek panaszát

A Ludas Matyi augusztus 19. számában Kernyánszki Barna és Gábor háromhónapos ikrek „elpanaszolták“, hogy nem kapnak iker-gyerekkocsit

A cikket elolvasták az Ikarus-gyár dolgozói is. Közülük négyen „Kernyánszki-brigádot“ alakítottak és felajánlották, hogy augusztus 20 tiszteletére az ikreknek gyerekkocsit készítenek.

A brigád tagjai: Réti György, Nép Sándor, Szabó Béla és Tratter József a Ludas Matyi útján közlik, hogy az ikerkocsi önköltségi áron átvehető az Ikarus-gyárban.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022. 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000